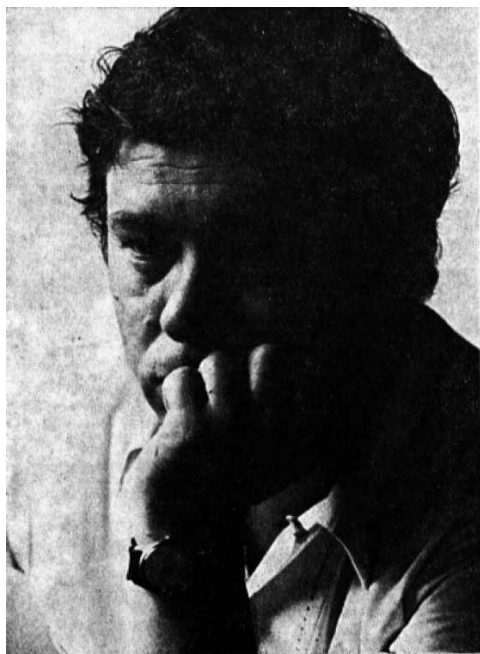

ION BĂIEȘU

Alibi

Comedie în două părți

Cuprins

PERSONAJELE.....	3
PARTEA I.....	4
PARTEA a II-a.....	35

51 - doc
18 - djv

u

PERSONAJELE

GICU CRUCESCU: șeful Secției Parcuri și lacuri, 50 - 55 de ani

ELEONORA: soția lui, 45 de ani

GABI: fiica lor, studentă, 21 de ani

BUBULAC: adjunct de șef la ICRAL, doctor în științe juridice, burlac, 44 de ani, neapărat chel

FEMEIA: 40 de ani

GRIPCĂ: șeful Serviciului Personal, 50 - 55 de ani

VALENTINA: șefa Sectorului Părculețe, 28 de ani

POPOVICI: soțul Valentinei, 30 de ani

BEBE: 25 de ani

MILIȚIANUL: 40 de ani

POȘTĂRIȚA: 30 de ani

Acțiunea în zilele noastre.

PARTEA I

Sufrageria și holul apartamentului locuit de familia lui Gheorghe Crucescu (Gicu), personajul principal, într-un bloc nou, la parter. Facem această precizare deoarece unele dintre personaje nu se vor sfii să intre în casă direct pe fereastră. Dealtfel, decorul va fi construit astfel încât să se vadă și o parte din curticica blocului, în care diferiți locatari și-au făcut parcele pentru cultivarea legumelor și a florilor. Deci, acțiunea se va desfășura pe ambele planuri: înăuntru și afară.

La ridicarea cortinei, Eleonora scutură ceva la fereastră. Afară, Bubulac prășește pe mica lui parcelă din fața blocului.

BUBULAC: Bună dimineața, stimată vecină.

ELEONORA: Bună dimineața. Ce prășești acolo?

BUBULAC: Dovleacul.

ELEONORA: Păi, și ieri prășeai tot dovleacul.

BUBULAC: Da, îl prășesc zilnic. Asta e a cincisprezecea prășilă.

ELEONORA: De-aia e așa de frumos.

BUBULAC: I-am pus îngrășămintे chimice. La fiecare săptămână, câte cinci kilograme. Plus biostimulatori.

ELEONORA: Ce vorbești?

BUBULAC: Pe cuvânt. De import. M-au costat o groază de hani. Aproape o mie de lei. Vin în plicuri mici, ca piperul.

ELEONORA: Păi, merită?

BUBULAC: Sigur că merită. Știți cât crește un dovleac biostimulat? Cât un purcel. Și e mai gustos ca pepenele.

ELEONORA: Apropo, parcă acum un an cultivai pepeni.

BUBULAC: Nu pepeni, ci pepene. Unul singur am cultivat.

ELEONORA: Îl știu. Era grozav.

BUBULAC (*melancolic*): Da, era o splendoare. L-am semănat încă din luna martie.

ELEONORA: N-a fost prea devreme?

BUBULAC: Ba da, dar i-am făcut o instalație de încălzire specială, un fel de reșou subteran... Cu termostat... Mi l-a construit un prieten, specialist. M-a costat o mie.

ELEONORA: Și-i mergea bine?

BUBULAC: Cui? Pepenelui?! Excelent. Într-o lună, se făcuse de patru kile. În două, de opt kile... L-am fotografiat, l-am filmat... Era un fenomen...

ELEONORA: Și?

BUBULAC: Și, ce?

ELEONORA: A fost gustos?

BUBULAC: De unde vreți să știu eu? Am apucat să gust din el? Mi l-au furat. (*Îi vine să plângă.*) Avea opt kile și două sulte de grame... Mă costase peste două mii... Acum, cultiv un dovleac... Știți ce plantă sensibilă e dovleacul? Dimineața, când vin să-l stropesc cu apă proaspătă și să-i pun îngrășămintă la rădăcină, îl simt cum își ridică frunzele spre mine, cu recunoștință. Îmi dau lacrimile de emoție.

ELEONORA: Dar, de când a dat peste dumneata patima asta, a agriculturii?

BUBULAC: De când am constatat că un om sau un animal te poate înșela, dar o plantă, nu. Știți că și câinii pot fi lipsiți de caracter?

ELEONORA: Nu, nu știam. Îi credeam un monument de fidelitate.

BUBULAC: Ei bine, eu am avut un dine, pe care îl iubeam ca pe ochii din cap; domnea cu mine în același pat și-mi aducea în fiecare dimineață ziarul, pe care poștașul mi-l vâra pe sub ușă — singurul serviciu pe care i-l pretindeam. Ei bine, de la un moment dat, a refuzat să-mi mai facă acest serviciu. Mai mult, când vedea ziarul, mârâia și scotea colții la mine.

ELEONORA: Despre ce ziar e vorba?

BUBULAC: Ziarul „Sportul”.

ELEONORA: Vorbind în principiu, dumneata crezi că plantele sunt superioare animalelor?

BUBULAC: Indiscutabil. Un exemplu: în timp ce animalele sunt insensibile la muzică, florile sunt ahtiate după simfonii. În plus, ele nu latră, miros frumos, sunt colorate, sunt...

ELEONORA: În schimb, nu se gudură, nu dau lapte și carne...

BUBULAC: Ei bine, dacă o luăm așa, nici omul nu e lipsit de defecte.

GABI (*apare din camera ei, îmbrăcată de plecare*): Mamă, eu ara plecat la facultate.

ELEONORA (*o îmbrățișează*): La revedere, draga mea! Fii atentă cum treci strada, cum te urci în autobuz, cum...

(*Gabi a plecat.*)

BUBULAC: Superbă fată aveți! Mă uit la ea și nu-mi vine să cred. Ce repede a crescut... Parcă ieri era pionieră, și alaltăieri, la grădiniță.

ELEONORA: Da, copiii cresc aproape cu aceeași viteză cu care îmbătrânim noi, părinții! (*Ezitănd.*) Spune-mi, mai ai mult de prășit?

BUBULAC: De ce mă întrebați?

ELEONORA: Aș fi vrut să stau un pic de vorbă cu dumneata. Câteva minute.

BUBULAC: Cu plăcere plăcere. Să vin înăuntru?

ELEONORA: Dacă ești amabil.

BUBULAC (*vine cu sapa*): Vă stau la dispoziție.

ELEONORA: O cafeluță?

BUBULAC: Mulțumesc, am băut. Spuneți-mi despre ce e vorba.

ELEONORA (*în dificultate*): Nu-i chiar așa de ușor. E vorba de un sfat. Adică, vreau să-am dai o părere. Suntem vecini de atâția ani și ne-am înțeles bine, nu am avut

conflicte...

BUBULAC: Îmi place să fiu corect, amabil și să nu cer împrumut.

ELEONORA: În plus, după câte știi, dumneata ai făcut dreptul.

BUBULAC: La fără frecvență. Adică, l-am început și l-am terminat la maturitate. Vă mărturisesc că am făcut-o din pură plăcere. La serviciu, la noi, la ICRAL, nu mi se cer decât studii medii. Dar eu, ce mi-am zis? Dacă am posibilitatea, de ce nu? Vă ascult.

ELEONORA (*ezitând*): Dumneata o cunoști pe Gabi?

BUBULAC: Fiica dumneavoastră?! Cum să n-o cunosc? De când era la creșă.

ELEONORA: Știi cât de mult o iubim, eu și soțul meu, fiind unicul nostru copil.

BUBULAC: Îmi imaginez.

ELEONORA: Ei, află că suntem pe cale să primim o grea lovitură în privința ei.

BUBULAC: Se căsătorește?

ELEONORA: Nu. E cuminte ca un copil din poveste. Nu-i vorba de așa ceva. Ea nu are nici un amestec, nici o vină. (*Varsă o lacrimă.*) A apărut mama ei!

BUBULAC: Cum, mama ei?! Nu sunteți dumneavoastră marna ei?

ELEONORA: Nu. În ziua în care s-a născut ea, am născut și eu o fetiță, care s-a pierdut după câteva ore. Mama ei, adică a lui Gabi, care era necăsătorită și născuse acest copil fără știrea părinților ei, m-a întrebat dacă nu vreau să-i iau eu fetița, fără să știe nimeni. Și, am luat-o.

BUBULAC: Și?

ELEONORA: Douăzeci de ani, această femeie nu a dat nici un semn de viață. Acum, a apărut.

BUBULAC: Și, ce vrea?

ELEONORA: Nu știu. Eu n-am văzut-o. A venit la facultate și s-a repezit, plângând, s-o îmbrățișeze pe Gabi:

„Fetița mea, fetița mea!” Numai ea poate fi. Dacă mi-o cere înapoi?

BUBULAC: Exclus, doamnă. Gabi e majoră.

ELEONORA: Într-adevăr, e majoră. Dar n-aș fi vrut ca ea să afle, tocmai acum, că nu e fiica mea. I-aș fi spus eu însămi, în ziua căsătoriei. Așa mi-am propus. Dar, altceva e mai grav: soțul meu. Dacă află, s-ar putea să se întâmple o nenorocire. Ești și dumneata bărbat și știi cât de orgolioși sunt bărbații, în astfel de situații. E în stare să mă părăsească sau să mă ucidă. Mă înțelegeți?

BUBULAC: Mie-mi spuneți? Am fost și eu, odată, căsătorit, când eram foarte tânăr și naiv, aveam o soție drăguță, cu care mă înțelegeam perfect și pe care, într-o zi — imaginați-vă — am surprins-o cu unul, n-are importanță cine. I-am surprins în casa mea, proprietate personală.

ELEONORA: Și?

BUBULAC: Am luat un cuțit de bucătărie și m-am repezit să-i ucid. La care, ei ce mi-au spus? „Domnule, fii serios, nu umbla cu prostii, că nu e ceea ce crezi dumneata. Noi ne iubim și vrem să ne căsătorim”. Adică, tipul respectiv venise să-mi ceară soția în căsătorie și faptul că-i găsisem cum îi găsisem nu avea nici o importanță. În fine, zic: „Domnule, dacă vreți să vă căsătoriți, eu nu stau în calea fericirii voastre, aveți consimțământul meu”. „Stai, zice tipul, că nu e chiar așa de simplu: ne dai nouă apartamentul”. „Bine, zic, vă dau apartamentul”. „Da, dar ne dai și mașina...” Într-un cuvânt, mi-au luat tot — chiar și țigările din buzunar — și m-au dat afară din casă. Nici nu vă imaginați cât a avut de suferit orgoliul meu masculin. Mă trezeam noaptea plângând. Cum să nu vă înțeleg?

ELEONORA: Ce mă sfătuiți să fac?

BUBULAC: Din ce punct de vedere? Legal sau personal?

ELEONORA: Din punct de vedere... (*Intră Gicu, întunecat și aspru.*) A venit soțul... (*Fâstăcită.*) Tocmai vorbeam cu vecinul Bubulac despre legumicultură... Ai văzut ce

dovleac minunat are?

GIGU: Nu. (*Către Bubulac.*) Ai un dovleac minunat?

BUBULAC (*vrea să plece; e teribil de speriat*): Da. E superb, puteți să-l vedeți. Ce e drept, îi acord o îngrijire specială.

GICU: Dar, de ce pleci?

BUBULAC (*e agitat: nu cumva Gicu și-o fi închipuit ceva?*): Mă duc să prășesc. (*Către Eleonora.*) În chestiunea respectivă, mai stăm de vorbă. Nu intrați în panică.

GLGU: Aveți de vorbit ceva confidențial? Mă retrag.

BUBULAC: Nu, vai de mine! Vroiam doar să-i dau câteva sfaturi legumicole.

GICU: Atunci, ia loc. (*Către Eleonora.*) Nu ne faci câte o cafea?

BUBULAC: Mulțumesc, eu am băut deja, la mine acasă.

ELEONORA: Dragul meu, nu-mi povestești și mie cum te-au avansat?

BUBULAC: V-au avansat?

ELEONORA: Da. Ieri a fost numit șef de secție.

BUBULAC: Ce fel de secție?

ELEONORA: Șeful Secției Parcuri și lacuri pe tot orașul.

BUBULAC: Extraordinar! Felicitări.

GICU: Mulțumesc.

ELEONORA: Spune-ne cum a fost.

GICU: Simplu: ne trezim, brusc, cu primarul, ne convoacă într-o ședință și ne anunță că s-au discutat în Comitetul executiv al Consiliului popular propunerile mele privind noua organizare a parcurilor și lacurilor și că acestea au fost găsite excelente... Le-a plăcut și ideea cu flota istorică, și chestia cu submarinul...

ELEONORA: Și de muzeul subacvatic, ce-au zis?

GICU: Că e grozav. Se face... Și teatrul lacustru... Primarul m-a pupat în fața salariaților...

ELEONORA (*cu lacrimi în ochi*): În sfârșit, ți se recunoaște și ție o dată geniul. Credeam că ieși la pensie și nu mai apuci să-ți vezi ideile realizate. De câte ori te vedeam,

În ultima vreme, lucrând asupra lor sau vorbind despre ele, mi-era frică să nu te ratezi... Acum, trebuie să te pui pe treabă.

GFGU (*tulburat*): Da, o să mă pun pe treabă...

ELEONORA (*vine lângă el*): Ce-i cu tine? Nu te simți bine?

GICU (*se stăpânește*): Nimic... Sunt obosit... Nu mă mai țin nervii... Am trăit prea multe azi.

ELEONORA: Într-adevăr... Mă duc să-ți fac o cafea. (Pleacă spre bucătărie.)

BUBULAC (*ar vrea să dispară*): Mă bucur, realmente, de numirea dumneavoastră... Realmente... Deși suntem vecini de atâția ani, n-am fost prieteni, dar, oricum, eu mă bucur sincer... ca vecini... ca... Mă duc să prășesc. Am un dovleac așa de minunat... Mă duc...

GICU: Mai stai...

BUBULAC (*speriat*): Mai stau.

GICU: Mai schimbăm și noi o vorbă... De mult vroiam să stau de vorbă cu dumneata. Ai dreptate: suntem vecini de atâția ani și n-am devenit prieteni. Poate, și pentru că eu sunt atât de ocupat... (*Pauză.*) Spune-ani, e adevărat că dumneata ești doctor în științe juridice?

BUBULAC: Da. Dar de ce vă mirați? Credeți că n-aș fi capabil?

GICU: Ba da. De ce nu? Tocmai în acest sens vroiam să-ți cer o consultație prietenească.

BUBULAC: Cu plăcere. În măsura în care mă pricep. Dacă nu e ceva prea complicat.

GICIJ: Păi, zid că ești doctor?

BUBULAC: Da, dar... Nu sunt practicant. Am făcut totul la fără frecvență. Știți cum e la fără frecvență: nu se învață mare lucru.

GICU: Într-adevăr, pentru mine a fost totdeauna un mister cum ai ajuns dumneata doctor în drept. Iartă-mă că ți-o spun, dar te vedeam venind acasă numai după miezul nopții. Să nu-mi spui că veneai de la bibliotecă, la ora aia.

BUBULAC: Dumneavoastră uitați unde lucrez eu, de doișpe ani?

GICU: La ICRAL.

BUBULAC: De șapte ani, sunt adjunct de șef de centru. Păi, e cineva, din orașu' ăsta, care să nu fi trecut prin mâna mea? Care să nu fi avut nevoie de mine? Care să nu-i fi făcut eu un serviciu? Păi, nu era o crimă să nu fi profitat și eu de-o facultate și de-un doctorat? Adică, fac fotbalistii dreptul, și eu să nu-l fac? Știți cum am luat „Penalul”? Pe un perete. Profesorul vroia să despartă o cameră mare în două, pentru doi copii, îi trebuia aprobare, îi trebuia lucrare. A venit la mine, i-am rezolvat treaba și-am luat șapte. El a vrut să-mi dea nouă — peretele era cu calcio vecchio — dar eu, nu, modest: șapte mi-ajunge. „Civilul” l-am luat pe-un rașchetat, „Romanul”, pe-o faianță. Lucrarea de stat m-a costat o masă la un restaurant de lux, pe din două cu responsabilul, că o folosise și el. Pe urmă, ce mi-am zis: hai să-mi iau și doctoratul, deși, la noi, la ICRAL, e bine și cu studii medii, dar nu se știe ce vremuri vin. Și l-am luat pe un schimb de locuință și un horn... Lucrarea de doctorat a fost mai scumpă: am dat un pont de plecare, combinat cu schimb, apartament lux, ultracentral, uși glisante...

GICU: Cum poți fi atât de sincer?! Mă uluiești.

BUBULAC: Eu nu mă laud, ca alții, c-oi fi vreun învățat. M-am învățat. Știți care-i nenorocirea? Acum, nu mai ține. Gata! S-a dus pomana. Ați auzit că Răducanu n-a intrat la I.C.E.F. Nici Dobrin n-a luat bacalaureatul. Teașcă, cu două facultăți, șomează. Eu am prins ultima cursă. Dar de ce m-ați întrebat de studii?

GICU: Vroiam să-ți cer o consultație.

BUBULAC: Și dumneavoastră?

GICU: Dar cine ți-a mai cerut?

BUBULAC: Îl știți pe Stănică, de la patru? Preconizează o căsătorie eu Velceasca, vecină-sa. În ce sens? În sensul

să spargă peretele dintre garsoniere și să facă un apartament cu șemineu. Care e problema? Că, dacă ICRAL-ul nu le aprobă să spargă zidul, nu se mai căsătoresc.

GICU: Și? Le aprobă?

BUBULAC: Le-am spus să vină la mine c-o cerere scurtă, un timbru și-un calup de Kent. Timbrul poate fi și poștal, Kent-ul să nu fie scurt. Apropo, cu cât v-a mărit leafa, după avansare?

GICU: Nu m-am interesat.

BUBULA.C: Ce consumație vroiați să-mi cereți?

GICIJ: Nu e ceva important...

BUBULAC: Atunci, mă duc să trag un pui de somn. Vă spun din proprie experiență: dacă cumpătarea e mama sănătății, somnul de după-masă e tatăl ei. (*Se ridică.*) La revedere. Mai prășesc un pic și mă culc.

(*Iese afară și începe din nou să prășească. Gicu e vizibil îngândurat și frământat.*)

GICU: Bubulac! Totuși, dacă ești amabil, vino să vorbim un pic.

BUBULAC: Cu plăcere. (*Vine înăuntru.*) Vă ascult.

GICU (*se decide cu greu*): Dragă Bubulac, e o chestiune strict confidențială. Știi să păstrezi un secret?

BUBULAC: Vai de mine! Dacă ați ști câte știu eu...

GICU: Dragă, mi s-a întâmplat ceva îngrozitor! Absolut îngrozitor!

BUBULAC: Când?

GICU: Aseară... (*Îi șoptește ceva la ureche.*)

BUBULAC (*ului*): Nu se poate!

GICU: Pe cuvânt!

BUBULAC (impresionat, îi pune o mână pe umăr): Într-adevăr, e groaznic.

(*Eleonora intră cu cafeaua.*)

ELEONORA: Ce s-a întâmplat? Ce e groaznic?

BUBULAC: Îi povesteam ce-am pățit cu pepenele acela...

Cum mi l-au furat, criminalii! (*Eleonora se întoarce în bucătărie; către Gicu.*) Dar cum s-a întâmplat?

GICU: Am să-ți spun imediat. Știi, deci, că am fost promovat, ridicat în muncă etc. Cu prilejul respectiv, colegii au adus câteva sticle de șampanie, ca să sărbătorim evenimentul. N-am băut mai mult de două pahare. Mie nu-mi plac băuturile dulci. După care...

(*Pe ușă intră Gabi.*)

GABI (*solemnă*): Tati, aș vrea să vorbesc ceva cu tine.

Ceva extrem de important. (*Bubulac se retrage, prudent, spre fereastră.*)

GICU: Ai pățit ceva?

GABI: Propriu-zis, nu, dar trebuie să discutăm. E foarte grav.

GICU: Bine. Ceva mai târziu. Acum sunt ocupat.

(*Gabi intră în camera ei, adică în stânga.*)

BUBULAC: Să reluăm discuția. Mi-ați relatat despre o crimă.

GICU (*îngrozit*): Mai încet!

BUBULAC (*pe un ton scăzut*): Ați rămas la șampanie...

GICU: Da, la mica festivitate pe oare colegii au organizat-o în cinstea mea.

BUBULAC: Și?

GICU: Pe urmă, am plecat. Trebuia să trec, din fugă, pe la parcul „Privighetoarea”, să controlez ceva și să vin apoi acasă. M-am urcat la volan și am plecat. Mă duc în parc, rezolv problema, ies, plec și, la prima curbă, s-a întâmplat nenorocirea. (*Pauză.*) Îmi apare un tip în față, nu mai am cum să-l evit și-l lovesc.

BUBULAC: A murit pe loc?

GICU: Nu știu.

BUBULAC: De ce?

GICU: Pentru că n-am oprit! Am mers mai departe.

BUBULAC (*oripilat*): Dar asta e foarte grav!

GICU: Știu. E foarte grav. Dar n-am putut să opresc. Îmi pierdusem mințile... Mergeam înainte ca un disperat, fără să fiu în stare să pun piciorul pe frână. M-am oprit abia peste un kilometru, după ce făcusem o pană de cauciuc.

BUBULAC: Și?

GICU: Am înlocuit roata, mi-am revenit, mi-am dat seama de gravitatea faptului și m-am întors la locul crimei. (*Suspans.*) Victima nu mai era acolo.

BUBULAC: Bineînțeles. Fusesse ridicată. (*Pauză.*) V-a văzut cineva când l-ați lovit pe individ?

GICU: Nu știu. Nu-mi dau seama.

BUBULAC: L-ați lovit puternic?

GICU: Da. Din plin. Cu aripa. A zburat în șanț.

BUBULAC (*sincer afectat*): Ce chestie îngrozitoare! Ați anunțat miliția?

GICU (*dezolat*): Nu; încă nu.

BUBULAC: Vă înțeleg. (*Pauză.*) Dar, poate că victima a scăpat, totuși.

GICU: N-a scăpat.

BUBULAC: De unde știți?

GICU: Scrie-n ziar. (*Scoate un ziar din buzunar și i-l dă.*)

BUBULAC (*citește*): „Aseară, în jurul orei douăzeci și treizeci de minute... (*sare peste cuvinte*)... a fost lovit... Cine poate da relații, să telefoneze la...” Da, e clar. Trebuia să vă duceți imediat. Aveați circumstanțe atenuante...

GICU: Nu aveam nici o circumstanță atenuantă. Bătusem alcool.

BUBULAC: Două pahare de șampanie.

GICU: Nu contează cât. Contează că băusem.

BUBULAC: Și faptul că ați fugit de la locul accidentului e la fel de grav.

GICU: Da, e grav. Din punct de vedere moral, mai ales.

BUBULAC: Ar trebui să consultați un avocat. Eu nu sunt practician, nu mă pricep la chichițe.

GICU: Nu, nu vreau să discut cu nimeni. Voi hotărî eu singur ce e de făcut.

BUBULAC: Mașina are vreun semn?

GICU: Nimic. Absolut nimic. Nici măcar o zgârietură. Asta e curios.

BUBULAC: Atunci, s-ar putea să fiți salvat.

GICU: Cum să fiu salvat?

BUBULAC: N-au cum să vă descopere.

GICU: Crezi?

BUBULAC: Din moment ce nu v-a văzut nimeni și nu există urme pe mașină, practic, nu au cum să dovedească nimic.

GICU (*cu glasul stins*): Fii serios. Au ei sistemele lor. Un fir din stofă, dacă a rămas pe mașină, e suficient. Nu se poate scăpa. Cunosc cazul unui fost coleg de liceu, care a fost prins după șase luni de zile.

BUBULAC: Da, și eu cunosc un caz asemănător. Tipul s-a autodemascat: a vorbit în somn. Dar să discutăm chestiunea la rece, și pe toate fetele. Am să vă ajut să luați o hotărâre bună. Doriți?

GICU: Firește.

BUBULAC: Să ne întoarcem la împrejurările concrete. Când ați săvârșit cri... (*Se oprește la timp — tocmai intră Eleonora — și schimbă vorba.*) Când ați săvârșit... criteriul?

ELEONORA: Despre ce criteriu e vorba?

BUBULAC: Vorbeam în general...

ELEONORA: Eu sunt gata cu masa. A venit Gabi?

GICU: Da. Spune că are de discutat o problemă foarte importantă. Du-te și vezi despre ce-i vorba.

ELEONORA: Doamne ferește! (*Intră la Gabi.*)

GICU: Te rog, vorbește mai încet. Nu vreau să aflu soția.
Mai ales, soția.

BUBULAC: Dacă veți fi prins, oricum va afla.

GICU: Atunci, da. Dar acum, nu. Vreau s-o ocrotesc cât
mai mult cu putința. Suferă cu inima.

BUBULAC: Să revenim la problemă.

GICU: Cred c-ar fi mai prudent să discutăm în altă parte.

BUBULAC: Veniți la mine. Putem discuta în liniște. Poate
găsim și o soluție onorabilă. Nu se poate să nu existe o
soluție onorabilă.

GICU: Din păcate, nu există. N-are cum să existe! Chiar
dacă nu mă prind ei, nu pot să scap de mine însumi. (*În
șoaptă, patetic.*) Dumneata nu mă cunoști. Eu sunt un
om cinstit și corect până-n măduva oaselor. Eu n-am
furat un leu în viața mea, n-am mințit pe nimeni, nu am
pârât pe nimeni, nu mi-am înșelat nevasta, n-am făcut
nimic nedemn. Conștiința mea e atât de curată, încât
nu poate suporta o asemenea pată de noroi... O
asemenea mocirlă... Nu poate!

BUBULAC: Și, atunci?

GICU: Trebuie să mă predau.

BUBULAC: Când?

GICU: Chiar acum.

BUBULAC: Nu. Nu vă grăbiți. Nu mai contează, dacă
întârziați o zi sau două în plus. Cred că putem găsi o
idee salvatoare. Am deja una în cap, dar nu știu cum s-
o formulez.

GICU: Nu mă poate salva nimic. (*Disperat.*) Am să-mi
anunț familia și mă predau. O zi, poate fi scuzabil —
până mi-am revenit, până m-am dezmeticit etc. Dar,
dacă întârzii mai mult, ticăloșia devine abjectă. (*Strigă.*)
Eleonora!

ELEONORA (*apare de alături*): Dragă, spune că nu are nici
o problemă... Sau se ascunde de mine.

GICU (*hotărât*): Draga mea, te rog, fă-mi bagajele! Pune-
mi două pijamale, cinci cămăși și ciorapi groși. Cât mai

mulți ciorapi groși.

ELEONORA: Dar unde vrei să pleci?

BUBULAC (*ca să evite inevitabilul*): E chemat undeva... Ceva urgent și important... O deplasare în străinătate... Peru... Paraguay...

ELEONORA: Pentru cât timp?

GICU: Nu se știe. (*Către Bubulac.*) S-ar putea să fie mai mult de patru ani?

BUBULAC (*confidențial*): Nu cred. Intră la imprudență.

ELEONORA: Dar despre ce-i vorba?

GICU (*decis*): Draga mea! Eu am comis o...

BUBULAC (*în ultima clipă*): Un moment, să nu ne grăbim cu vorbe mari. Vreau să vă explic mai întâi ideea despre care v-am pomenit. (*Către Eleonora.*) Vreți să ne lăsați nițel singuri? Vă rog foarte mult. E o problemă strict bărbătească. (*Eleonora iese spre bucătărie, profund nedumerită.*)

GICU (*resemnat și fără speranță*): Despre ce idee e vorba?

BUBULAC: L-ați citit pe Dostoievski?

GICU: Da. În tinerețe am citit „Crimă și pedeapsă”. La ideea asta te referi?

BUBULAC: Nu. La ansamblul operei lui. (*Derutat.*) Sau, s-ar putea să fie vorba de Balzac... Nu-mi aduc bine aminte. Sau de Dickens... În orice caz, într-unul dintre acești mari autori există următoarea idee: un om bun, care a făcut, din imprudență, un mare rău, se poate considera eliberat de povara suflească în fața semenilor săi dacă își spală acest păcat cu o faptă excepțională, deosebit de pozitivă, în favoarea umanității. De pildă, dacă descoperă un vaccin, un medicament, dacă salvează viața unui om aflat în primejdie. (*Patetic.*) Salvați viața unui om și veți avea conștiința eliberată și curată!

GICU: Pe cine să salvez?

BUBULAC: Nu știu. Găsiți pe cineva.

GICU: Mă rog, de găsit nu e greu, mă duc prin spitale și sanatorii, găsesc un muribund, dar *cum* să-l salvez?

BUBULAC: Știi și eu? Vă dăruieți un organ: un rinichi, un ochi, un deget, ceva disponibil, care poate salva viața cuiva...

GICU: Fii serios. În primul rând că la noi nu se fac transplanturi. În al doilea rând, nu se iau organe decât de la oameni morți. Îmi propui să mă sinucid?

BUBULAC (*plin de idei*): Dar dacă, să zicem, vedeți un tip care se îneacă într-un lac și-l salvați?!

GICU: Înot foarte prost. Nu rezist mai mult de zece metri.

BUBULAC: Folosiți o barcă. (*Salvator.*) Stați așa! Am găsit soluția: vă duceți la mare și vă angajați la „Salvamar”.

GICU: E stupid!

BUBULAC: E, dar nu contează. Renunțați la serviciu pe timpul verii. Adică, nu! Vă luați concediul legal, mergeți la mare singur, acum, în sezon, și vă angajați temporar, eventual voluntar, la „Salvamar”.

GICU: Ți-am spus că nu știu să înot!

BUBULAC: Și ce, n-a veți o pilă? Dacă n-aveți, am eu. Pe șeful trustului. I-am făcut un boci și-o cămară. Vă angajează imediat.

GICU (*frământat*): Cum, dom’le, la „Salvamar”, om bătrân?! Voi produce stupoare!

BUBULAC: N-are importanță. Stați în barcă și urmăriți oamenii în apă. Când vedeți că unul nu mai poate, îi aruncați colacul, îl salvați, și gata, vă dați demisia în aceeași zi. Nimeni nu știe nimic, în afară de noi doi. Veniți acasă cu conștiința eliberată de orice povară.

GICU: Dragă Bubulac, îți mulțumesc pentru asistența sufletească pe care mi-ai acordat-o. Simțeam o nevoie acută să mă confesez cuiva. Mi-am dat seama că ai participat sincer la zbuciumul și la nenorocirea mea și că ai încercat să faci totul pentru mine. Îți mulțumesc. Ești un om de suflet. Din păcate, nu pot accepta un astfel de compromis. La revedere!

BUBULAC (*se ridică*): Am impresia că nu ați luat în serios ideea pe oare v-am propus-o. Poate că nu am știut cum să mă exprim și cum să v-o demonstrez. Departe de a fi un sistem creștinesc de autopurificare, este o metodă foarte veche — indiană, chineză sau arabă, nu știu exact — de restabilire a echilibrului și a echității morale. Rău contra rău, bine contra bine, cui pe cui. Gândiți-vă.

GIOU: Mulțumesc (*Sună telefonul. Răspunde.*) Da. Eu. Cine? (*Sever.*) Da, ce doriți? Acum, nu. Nu pot. Trebuie să plec. Oricât ar fi de urgent, nu pot. Plec chiar în clipa asta. Bună ziua.

(*Închide. Între timp, Bubulac a ieșit. A apărut Eleonora.*)

ELEONORA: Cine a sunat?

GICU: Valentina.

ELEONORA: Care Valentina?

GICU: Valentina Popovici. Lucrează la noi. Șefa Sectorului Părculețe. N-o știi.

ELKONORA: Cum să n-o știu?! N-am făcut acum un an revelionul cu ei?!

GICU: Exact.

ELEONORA: Când ai reușit tu să-mi strici seara și să mă faci să plâng.

GICU: De ce?

ELEONORA: Ai uitat că, la „Periniță”, te-ai lăsat sărutat după ureche? De-abia m-am abținut să nu-i zic ceva...

GICU: Eu mi-mi aduc aminte.

ELEONORA: Eu mi-aduc. Așa ceva nu se uită. Și, ce vrea?

GICU: Să discute cu mine o problemă de serviciu. Ceva urgent.

ELEONORA: Și?

GICU: I-am spus că n-om timp.

ELEONORA (*rea*): Acum, că ești șeful ei, ai obligația s-o ascuți. Vroia să vină aici, acasă?

GICU: Da.

ELEONORA: Ce nerușinată!

GICU: Mi-ai făcut bagajul? Trebuie să plec imediat.

ELEONORA: Cum, să pleci imediat, și unde?

GICU: Stai jos. Am să-ți explic despre ce e vorba. (*Se gândește câteva clipe.*) Ca să scurtez și să nu mai lungim povestea: cum mai stai cu inima?

ELEONORA: Mă înțeapă.

GICU: Atunci, am s-o iau mai pe departe.

ELEONORA: E clar. Știu despre ce-i vorba. Te-ai încurcat cu una, ești la mare ananghie, probabil, îți face un copil și trebuie să pleci de-acasă, să ne părăsești. Ești șantajat? (*Varsă fulgerător o lacrimă.*) Este exact viața la care bărbații fac cele mai teribile tâmpenii. Bine, dragul meu, dacă meritam eu asta din partea ta... (*Se sună la ușă, Eleonora se duce, deschide și revine, însoțită de Valentina.*)

VALENTINA (*cu tupeu*): Vă rog să mă iertați că, totuși, am îndrăznit, dar eram la doi pași și am contat că mai întârziați un pic. Nu vă rețin decât cinci minute. (*Către Eleonora.*) Tovarășă, nu vă supărați, dar vă rog să ne lăsați singuri, e o chestiune de serviciu.

ELEONORA (*se uită lung spre Gicu, dă de înțeles că a priceput despre ce e vorba și pleacă, demnă*): Da, desigur, n-am să vă stânjenesc. Dacă doriți, vă fac și cafele. Mai dulci, mai amare? (*Iese.*)

GICU (*către Valentina, antipatic*): Vă ascult.

VALENTINA: Întâi, trebuie să mă așez. Sunt obosită. A trebuit să fug. (*Se așază într-un fotoliu și oftează.*) Vă imaginați că nu făceam imprudența să vă vizitez și să vă creez probleme în familie, dacă nu era ceva foarte grav. Știu că soția dumneavoastră mă antipatizează, fățiș, își imaginează că noi doi am avut sau că avem ceva împreună. Toate soțiile salariaților noștri își închipuie că le fur bărbații. Ele își imaginează că orice femeie frumoasă trebuie să fie, neapărat, și imorală, în

timpe ce toate urâtele și balabustele sunt cinstite. Apropo, dumneavoastră, ca șef, ce părere aveți despre mine?

GICU (*sobru*): Nu e momentul, acum, să ne facem confesiuni. V-am apus că sunt grăbit.

VALENTINA: Mă luați cu pluralul. Trebuie să înțeleg că-am vorbiți oficial. Credeam că pot conta pe dumneavoastră și ca amic.

GICU: Spuneți-mi despre ce e vorba.

VALENTINA: Soțul meu a înnebunit.

GICU: Da?! Mă mir. Părea un om la locul lui. Ați chemat un medic?

VALENTINA: Nu e vorba de nebunie propriu-zisă. Are o criză de furie. Vrea să mă ucidă. M-a amenințat.

GICU: De ce?

VALENTINA: E gelos. Groaznic de gelos. I s-a spus că aseară, în pare, m-am sărutat cu cineva. În parcul „Privighetoarea”.

GICU: Și, care-i adevărul?

VALENTINA: Adevărul e că mă aflam în parc, dar în interes de serviciu. Eram în inspecție.

GICU: Și eu. am trecut aseară prin parcul „Privighetoarea”, dar nu v-am văzut.

VALENTINA: Eu v-am văzut. Erați grăbit.

GICU: Și, cum vă pot ajuta?

VALENTINA: Foarte mult și foarte simplu. Spuneți că ați fost cu mine. În interes de serviciu, desigur.

GICIJ: Dar, parcă ziceați că soțul v-a văzut sărutându-vă cu cineva.

VALENTINA: Nu el, un văr de-al lui.

GICU: Și, atunci, ce să spun? Că vă sărutați cu mine?

VALENTINA: Da... Ceva în genul acesta... Că eram împreună...

GICU (*sever*): Tovarășă Valentina, dumneata nu ești la prima abatere de acest gen. (*Între timp, Bubulac a ieșit în curte și își reia prășitul, trăgând cu urechea la ce se*

discută în casă.) Eu cunosc prin ce mijloace ai urcat dumneata până la postul de șefă a Sectorului Părculețe.

VALENTINA (*fără indignare*): Ce vreți să insinuați?

GICU: Știi dumneata ce vreau să insinuez. Știi dumneata câte voturi de blam ai pe conștiință... Câte cariere ai distrus... Nu mai departe, cariera tovarășului acelaia, adjunctul de la ICAB... Blond, cu ochi albaștri...

VALENTINA: El s-a legat de mine...

GICU: Bineînțeles. Dar dumneata trebuia să-i răspunzi la avansuri?

VALENTINA (*varsă o lacrimă aproape sinceră*): Tovarășe. Crucescu, recunosc că am avut și răătăciri, uneori, dar în cazul acosta... vă mărturisesc ca unui tată... (*Rectifică.*) Nu, ca unui frate... E ceva sincer... Sunt îndrăgostită de un bărbat. E un am minunat... Floricultor... Și el mă iubește ca un nebun. Când e lângă mine, vibrează ca un arc. Ca să-i dau voie să mă sărute, a mers în genunchi aproape un kilometru, pe aleile parcului, în urma mea. Mi-a adus lalele negre... Și cu picățele. Plus o petunie, exemplar unic, creația lui personală, premiu european. N-am avut încotro, i-am dat voie să mă sărute. Ghinionul a fost că tocmai atunci a trecut prin parc un văr de-al soțului meu și ne-a văzut îmbrățișați. Un văr care mă urăște. Vă rog, dați-i un telefon soțului meu și spuneți-i că am fost împreună.

GICU: Păi, dacă e vorba de o iubire atât de sinceră și de frumoasă, divorțează și căsătorește-te cu acest floricultor.

VALENTINA (*dezolată*): E căsătorit și el. Până divorțăm — și eu, și el — se duce, dracului iubirea. Am experiență, am mai încercat de câteva ori. Marile iubiri, cum dau de tribunal, se ofilesc. În plus, nici nu doresc să mă despart de soțul meu. Un bărbat atât de înțeleghător nu mai găsesc. Întotdeauna m-a înțeles și m-a crezut. Chiar când am mințit grosolan.

GICU: Și, de ce nu te-ar crede și de data asta?

VALENTINA: N-am alibi.

(Bubulac ciulește urechile, atent.)

GICU: Cum, adică?

VALENTINA: N-am acoperire. Vă rog frumos, liniștiți-l pe soțul meu: dați-i un telefon și spuneți-i c-am fost împreună.

GICU: Și că ne sărutam!

VALENTINA: Nu contează. În dumneavoastră are încredere. Îmi sunteți șef... O să-i apun că glumeam. Ne jucam... Ne hârjoneam...

GICU (*indignat*): Tovarășă Valentina!

BUBULAC (*vine, discret la fereastră*): Pst! Pst!

GICU (*vine la fereastră*): Ce s-a-ntâmplat?

BUBULAC (*confidențial*): Excelent! Excelent!

GICU: Ce?

BUBULAC: Alibiul. Marșați imediat. Ați fast împreună... V-ați sărutat... Exact între opt jumate și nouă jumate... Sunteți salvat... Asia e alibiul! Perfect! Aur! (*Se retrage în grădină și continuă să sape.*)

GICU: Nu înțeleg nimic. Care alibi? (*Se întoarce către fotoliul pe care s-a așezat Valentina.*)

BUBULAC (*disperat*): E singura lui șansă de salvare și nu pricepe!

ELEONORA (*vine până afară, lângă Bubulac*): Despre ce-ați vorbit?

BUBULAC: Nimic... Fleacuri...

ELEONORA: E vorba de o femeie?

BUBULAC: Nu. Nu cred... E o problemă oarecum de ordin filozofic... moral... Ceva destul de elevat, în orice caz...

ELEONORA: Bărbații, între ei, se acoperă. Altceva vreau să te rog. Problema de care ți-am vorbit...

BUBULAC: Care problemă?

ELEONORA: Cu persoana... Femeia...

BUBULAC: Aha! Femeia-mamă.

ELEONORA: Totul să rămână între noi. Te rog foarte mult.
Poate că a fost o confuzie.

BUBULAC: Bineînțeles. (*Eleonora intră în casă.*) Ce-mi trebuiau mie încurcăturile astea? Eu am ieșit să prășesc, să mă deconectez și, când colo, dau peste complicații. Ce-mi trebuie mie complicații? După ce că sunt astenic...

GICU: Tovarășă Valentina... Noi ne cunoaștem de mult, nu-i așa?

VALENTINA: De doi ani. De la angajare. În prima lună, am lucrat chiar în același birou... Dacă vă mai aduceți aminte, în a doua săptămână m-ați invitat la cofetărie... Nu mi-ați spus că sunteți căsătorit... Mă cam plăceați... Vă simțeam cum vibrați ca-un arc...

GICU (*jenat*) Nu despre asta-i vorba.

VALENTINA: Bineînțeles.

GICU: Vream să spun că eu apreciez multe dintre calitățile dumitale de salariat, ca și pe cele de om. Dumneata ești o femeie cu un fond sufletesc sănătos, bun... Și soțul dumitale mi-a făcut o impresie bună, atunci, la revelionul acela... Mi-a vorbit despre preocupările lui, despre... căsnicie. E, într-adevăr, foarte gelos?

VALENTINA: Groaznic. Devine violent.

GICU: Mi-am dat seama. Deci, dumneata — cu un fond sufletesc sănătos, el — cu un fond sufletesc sănătos, ar fi păcat să vă ratați căsnicia, dintr-un fleac.

VALENTINA: Bineînțeles. Eu, de fapt, țin la el din punct de vedere omenesc... Chiar și ca soț... Faptul că sunt îndrăgostită nu are nimic de-a face cu căsnicia... Căsnicia e mai presus de orice...

GICU: Tocmai... Tocmai de aceea, am să-mi calc peste principii și am să comit această mică minciună, pentru a te proteja în fața soțului. O fac din motive umanitare. Rămâne între noi doi. Cu condiția să-mi promiți că nu se va mai repeta. Ce telefon are?

VALENTINA: Lăsați, că-l formez eu. (*Formează un număr de telefon, apoi îi întinde receptorul.*)

GICU (la telefon): Tovarășu' Popovici? Noroc! La telefon e Crucescu, șeful soției dumitale. Da, eu sunt. Vream să-ți spun că aseară am reținut-o puțin în parc... Da, pe dansa... Am avut unele probleme... Da, cu mine a fost... Să stăm de vorbă? Da, desigur, cu plăcere... O să-mi fac timp... La revedere...

VALENTINA: Tovarășe Crucescu, vă mulțumesc din suflet! Puțini șefi din lume ar fi făcut un astfel de gest, în ziua de azi, pentru o subalternă. Vă mulțumesc. (*Se repede, plină de avânt, și-l sărută pe obraz. Coincidență fatală: în aceeași clipă, Eleonora intră cu cafelele, vede scena, tușește spre a-și anunța prezența și pune cafelele pe masă.*)

ELEONORA (*cu glasul stins*): Sunt amărui.

VALENTINA: Mulțumesc foarte mult, dar eu mă grăbesc. Bună ziua. (*Iese.*)

GICU (*profund tulburat, încearcă să-și redobândească calmul*): Tocmai începusem, draga mea, să-ți povestesc ceva, înainte de a veni această individă...

ELEONORA: Dar de ce vorbești așa de urât despre ea?

GPCU: Mă rog, această subalternă...

(*Apare Gabi.*)

GABI: Tati, pot să-ți vorbesc și eu două minute? Am nevoie de tine.

ELEONORA (*solemnă*): Gabi, ia loc, te rog. Tatăl tău are să ne comunice ceva foarte important.

GABI: Ceva important?!

GICU (*către Gabi*): Deocamdată, discut numai cu mama ta. Tu, du-te la tine.

ELEONORA: De ce să nu asculte și ea? Avem un singur copil și l-am obișnuit să nu-i ascundem nimic. Vorbește.

GICU: Da, e vorba despre ceva extrem de important. (*I se*

pune un nod în gât.) Atât de important, încât ar trebui să dispar fără să vă spun nimic.

ELEONORA: Vrei să nu mai fii atât de misterios? Spune ce ți s-a întâmplat. Te-ai îndrăgostit? Ai vândut un secret de stat? Ai devenit spion? Ai trecut la o sectă religioasă? Spune!

GICU (*solemn*): Dragele mede... (*Sonerie la ușă.*) Vezi cine e.

ELEONORA (*se duce, deschide și se întoarce, urmată de un milițian*): Pe tine te caută.

GICU (*se ridică, palid, cu glasul sugrumat*): Da, tovarășe plutonier-major, la dispoziția dumneavoastră. (Către Eleonora și Gabi.) Lăsați-ne câteva clipe singuri. (Cele două femei dispar în bucătărie, nedumerite.) De fapt, nici nu merita să vă mai deranjați, în maximum o oră veneam eu la dumneavoastră...

MILIȚIANUL: Ați fost anunțat?

GICU: Nu, veneam din proprie inițiativă. Poate, e greu să mă înțelegeți, dar vă dau cuvântul meu de onoare că nici acum nu mi-am revenit după întâmplare și nu am fost capabil să iau o hotărâre responsabilă... Nu aveam de gând să ascund absolut nimic... Actul... sau actele mele... întotdeauna am răspuns de ele...

MILIȚIANUL: Desigur, dumneavoastră păreți un om serios și nu mai este cazul să vă explic eu ce importanță are un act sau un document, așa că vă rog să aveți grijă, pe viitor... (*Scoate un portofel și i-l înmânează.*)

GICU: Ce-i asta?

MILIȚIANUL: Actele dumneavoastră. Probabil, v-ați aplecat și v-au căzut din buzunar. Din fericire, le-a găsit un pionier fruntaș la învățătură și în comportare, care le-a adus imediat la noi. Peste cinci minute, a început o ploaie care vi le-ar fi distrus. Doriți să cunoașteți numele pionerului, pentru a-i mulțumi personal?

GICU (năucit de întorsătura lucrurilor): Da, desigur... Îi sunt foarte îndatorat.

MILIȚIANUL: Se numește Popescu Ionel. Școala generală 99, clasa a V-a B.

GICU: Mulțumesc. Știți, am avut o pană de cauciuc, m-am aplecat și... Vă mulțumesc foarte mult.

MILIȚIANUL: Vă salut. (Iese, Gicu rămâne îngândurat.)

ELEONORA (apare, cu un geamantan): Ți-am făcut bagajele. Poți să pleci.

GICU: Trebuie să-ți dau niște explicații.

ELEONORA: Nu-i nevoie. Am atâta imaginație încât să bănuiesc despre ce e vorba.

GICU: Nu poți să bănuiești. N-ai cum.

(Eleonora dispare în bucătărie. Gicu rămâne câteva clipe îngândurat, apoi își ia geamantanul și pleacă. În fața blocului, se întâlnește cu Bubulac, îmbrăcat în haine de oraș, pregătit și el de plecare.)

BUBULAC: Ce a-a întâmplat? Unde plecați?

GICU (*abătut*): Mă duc...

BUBULAC: V-au descoperit? Am văzut adineaori un milițian...

GICU: A fost pentru altceva. Nu m-au descoperit. Mă predau de bunăvoie.

BUBULAC: Dar, de ce? Dacă nu v-au descoperit, dacă nu v-au chemat, de ce să vă predați? E stupid.

GICU: Nu mai pot să suport vinovăția. Mă apasă conștiința.

BUBULAC (*uluit*): Conștiința?!

GICU: Da. Simt că nu mai pot duce o asemenea povară în spinare... Să știi că am ucis un om și să trăiesc liniștit... Aș înnebuni... Dumneata nu mă cunoști: eu am avut o viață curată ca o coală de hârtie, n-am săvârșit nimic urât, niciodată, în nici o împrejurare. Am fost un exemplu de cinste și de corectitudine. Și de onoare. Nu vreau să-mi pierd, tocmai acum, onoarea. Măcar atât să-mi rămână.

BUBULAC: Eu nu vă înțeleg. Dar deloc nu vă înțeleg, pe cuvântul meu. Din moment ce aveți un alibi atât de grozav, stați liniștit.

GICU: Care alibi?

BUBULAC: Alibiul cu tipa... Tipa din parc... Cu care v-ați sărutat. În caz că sunteți luat la întrebări, spuneți: pardon, eu eram cu o persoană în parc, mă sărutam cu dânsa, am acoperire... Știe chiar și soțul ei personal. Sunteți acoperit sută la sută.

GICU (*năucit*): Dumneata ești un geniu al răului și al perfidiei! Cum de ți-a trecut prin cap așa ceva?

BUBULAC (*jignit*): Va să zică, după ce îmi storc mintea ca să vă scot din rahat, mă faceți și geniu al perfidiei?! Atunci, descurcați-vă singur. (Dă să plece, dar se răzgândește.) Gândiți-vă, cel puțin, la familie. Soția n-are serviciu, fata e studentă. Din ce or să trăiască? Dumneavoastră vă convine să vă duceți la pușcărie pentru trei-patru ani, masă și casă pe gratis, eventual, când ieșiți, soția a și terminat divorțul, începeți o viață nouă, cu una tânără etc. Dar la aceste două ființe singure și lipsite de apărare nu vă gândiți deloc?

GICU: Te rog, încetează! Regret foarte mult că ți-am acordat atâta încredere! Nu te amesteca în viața mea!

BUBULAC: Asta nu vă promit cu certitudine... Pentru că deja sunt amestecat... Și nu eu am vrut-o, ci dumneavoastră! Acum e târziu să-mi spuneți: nu te băga!

GICU: La revedere. (*Pleacă.*)

BUBULAC: Sau adio! (*Îngândurat.*) Complicată situație. Cred că trebuie să iau o atitudine. Eu vreau binele și mi se răspunde cu jigniri! Așa ceva n-am să admit! (*Peste o clipă, în fața blocului apare Bebe; mărunțel, sprinten, agil, slăbuț, simpatic. Poartă în spinare un rucsac neverosimil de mare. Se uită pe o hârtiuță. Bubulac e intrigat și-l abordează direct.*) Tinere, încotro?

BEBE: Spre nord-vest.

BUBULAC: Vroiam să zic, pe cine cauți?

BEBE: Am impresia că nu pe dumneata. (*Întră în bloc.*)

BUBULAC (*pansiv*): Am o zi ciudată. Vreau să fac bine și mi se răspunde cu rău. (*Apare Femeia, oarecum dezorientată.*)

FEMEIA: Bună ziua. (*Bubulac tace.*) Bună ziua. Nu-mi răspundeți?

BUBULAC: Nu, pentru că sunt pățit.

FEMEIA: Dacă sunteți amabil, locuiște cumva aici o tânără brunetă, studentă la filologie?

BUBULAC: În blocul nostru sunt două studente brunete, ambele la filologie. Dar de ce mă întrebați?

FEMEIA (*încurcată*): Uitați despre ce e vorba...

BUBULAC: Căutați cumva o fică ce vă aparține pe cale naturală?

FEMEIA: De unde știți?

BUBULAC: Asta nu e o problemă, pentru mine. Mă numesc Bubulac și sunt doctor în drept. Cred că aș putea să vă ajut să limpeziți această situație. Vreți să intrăm puțin?

(*Întră amândoi în bloc. Eleonora și Gabi apar din bucătărie.*)

GABI: Mami, vrei să mă ascuți?

ELEONORA: Da, draga mea.

GABI: Tata n-a vrut, deși sfatul lui m-ar fi ajutat mai mult. Se spune că tații își înțeleg mai bine fiicele. Uite despre ce e vorba: un coleg de-al meu, un băiat minunat, din toate punctele de vedere, s-a îndrăgostit de mine, încă de-acum doi ani. Dar eu nu știam nimic și nici el nu mi-a spus nimic. Apoi, brusc, a venit, mi-a mărturisit totul și m-a cerut în căsătorie.

ELEONORA: Și?

GABI: Nu asta e important. Important e altceva. (*Plânge.*) Mamă, cu acest prilej mi-am dat scama de un lucru

groaznic: că eu n-am iubit până acum niciodată, deși am douăzeci de ani, trei luni și patru zile. Eu nu știu, efectiv, ce e acest sentiment! Știi ce-am făcut, de câteva zile? Am văzut toate filmele și piesele despre dragoste: Secretul dragostei, Elixirul dragostei, Feriți-vă de dragoste, Nu vă feriți de dragoste, Marile iubiri, Micile iubiri etc., etc. N-am înțeles nimic! Nimic!

ELEONORA (*depășită*): Draga mea, nici eu n-am iubit decât o singură dată în viață. Pe tatăl tău. Ne-am îndrăgostit la prima vedere și n-am înțeles nimic. Dar țin minte că era extraordinar.

GABI: Aveai impresia că înfloresc caișii în ianuarie?

ELEONORA: Nu. De ce?

GABI: Așa pretinde un poet. Că atunci ești cu adevărat îndrăgostit, când ți se pare că înfloresc caișii în ianuarie și că iarba izbucnește brusc de sub asfalt.

ELEONORA: Eu m-am îndrăgostit în august. Era o căldură groaznică. Și, ce i-ai spus băiatului?

GABI: Nimic. L-am privit și el a înțeles că nu pot să-i spun nimic. Și a început să plângă. Și, pe urmă, am început și eu să plâng. Mamă, știi ce groaznic e să nu poți iubi? Nu cumva sunt anormală? Du-mă la un medic.

ELEONORA: Ce prostie! Medicii habar n-au de sufletul omenesc. Ei ne caută numai pe dinafară.

GABI: Tata, unde a plecat?

ELEONORA: Nu știu. (*Disperată*.) Cred că ne-a părăsit. La cincizeci de ani, toți bărbații își iau câmpii. Nu mai țin cont de nimic, calcă în picioare orice sentiment. (*Plânge*.) Cred că m-a părăsit pentru alta.

GABI (*patetică*): Tatăl meu e cei mai bun din lume! El nu e în stare de o asemenea mârșăvie!

ELEONORA: Și eu credeam așa despre tatăl meu, la vârsta ta. Fină când am ieșit cu logodnicul meu, adică, cu taică-tu, la un restaurant. Acolo, cu cine crezi că dau nas în nas? Cu tăticuțul meu drag și adorat, bunicul tău. Cu cine era el la o masă, tête-à-tête? Cu colega

mea de bancă, prietena mea cea mai bună, cu care-mi făceam lecțiile. Dacă i-aș fi spus maică-mi, ar fi murit pe loc.

GABI: Și, nu i-ai spus?

ELEONORA: Nu. A aflat singură. Și s-a resemnat. Orice femeie, după patruzeci și cinci de ani, trebuie să se apuce de tricotat, de crescut nepoți, sau să intre în comitetul de stradă...

GABI (îngândurată): Și chiar crezi că tata ne-a părăsit?

ELEONORA: Da. Definitiv. Și-a luat și bagajele.

GABI (plângând): Mamă, nu pot să cred! Tata e un om atât de minunat...

ELEONORA: Da, și eu eram convinsă că e un om minunat. Ce e ciudat, pentru noi, femeile, e că și cei minunați ne înșeală.

BUBULAC (*iese împreună cu Femeia*): Vă rog să fiți calmă. Vom lămuri lucrurile până la capăt. Veniți cu mine. (*Pleacă amândoi spre stradă.*)

GABI: Mamă, e groaznic, tot ce-mi spui. (*Sonerie. Se duce, deschide și se întoarce cu Popovici, soțul Valentinei, tip tânăr, grăsan.*) Mamă, te caută cineva. (*Intră în camera ei.*)

POPOVICI: Bună ziua. Sper că mă țineți minte... (*Eleonora face eforturi.*) De la revelion... Sunt soțul tovarășei Valentina, subalterna soțului dumneavoastră...

ELEONORA: Exact. V-am recunoscut. Luați loc.

POPOVICI: Mulțumesc. Nu am venit să stau. Am venit să vorbesc cu soțul dumneavoastră.

ELEONORA: A plecat de câteva minute.

POPOVICI: Mulțumesc. Știu unde-l găsesc (Vrea să plece.)

ELEONORA: Unde?

POPOVICI: Veți afla mâine, din presa cotidiană.

ELEONORA (*îi iese înainte și-l reține*): O clipă! Sunt soția lui și simt nevoia de mai multe detalii. Explică-te.

POPOVICI (*se așază*): Ați observat, cumva, ceva între soția mea și soțul dumneavoastră?

ELEONORA (*decisă*): Da. Dânsa a fost aici acum o jumătate de ceas. I-am surprins îmbrățișați.

POPOVICI (*fericit*): I-ați surprins?

ELEONORA: Da. I-am văzut cu ochii mei.

POPOVICI: Bravo. Mă bucur.

ELEONORA: De ce te bucuri?

POPOVICI: Că nu m-am înșelat. Am presimțit că el e. Dealtfel, a și recunoscut. Poate că nu știați că mi-a dat azi un telefon, prin care a recunoscut că a fost aseară în parcul „Privighetoarea”, cu soția mea. Cineva i-a văzut cum se sărutau, pe o bancă.

ELEONORA: Pe o bancă?!

POPOVICI: Da. Acum au întâlnire din nou, pe aceeași bancă. Am pus mâna pe o scrisoare nesemnată. Cu scrisul aplecat spre dreapta. M-am interesat. E al soțului dumneavoastră. Mă duc să-i surprind.

ELEONORA. (*decisă*): Un moment. Merg și eu.

POPOVICI: Cu atât mai bine.

ELEONORA (*în timp ce se piaptănă*): Aveți de gând să divorțați?

POPOVICI: Nu. Nici nu mă gândesc. Ar vrea ea să scape de mine și să-și facă de cap! (*Plânge.*) Dacă ați ști ce încredere oarbă am avut, până acum, în soția mea... Deși părea oarecum frivolă, îmi era profund devotată. Știa că sunt gelos și-mi respecta slăbiciunea. Acum, nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat, cum a putut s-o ademenească soțul dumneavoastră. Probabil că a șantajat-o, altfel nu-mi explic.

ELEONORA (*jignită*): Te rog să-ți măsoari cuvintele! Cum îți imaginezi că soțul meu ar fi capabil de un șantaj?! Îl cunosc de douăzeci și cinci de ani. Mai degrabă, soția dumitale este gata oricând să se agațe de gâtul bărbaților. Adu-ți aminte de scandalul de la revelion.

POPOVICI: Eu am recunoscut că soția mea avea porniri frivole, dar nu a trecut niciodată la fapte.

ELEONORA: De unde știi dumneata?

POPOVICI: Mi-a jurat solemn. Mi-a spus: „Puiule, îmi place să cochetez, dar nu merg mai departe, stai liniștit”. Și eu am stat liniștit.

ELEONORA: Foarte rău ai făcut. Când o femeie își înșală bărbatul, numai bărbatul e de vină. Înseamnă că nu e bărbat. Că n-a știut s-o strunească.

POPOVICI: E adevărat. Eu n-am atins-o nici măcar ou o floare.

ELEONORA: Dar, de adus, i-ai adus vreo floare?

POPOVICI (*sincer*): O dată pe an. La onomastică. Eu îi aduceam, de ziua ei, o floare, ea îmi aducea, de ziua mea, o cravată. Alte gingășii nu ne-am permis, strângeam bani de mașină și de apartament. Acum, s-a ales praful.

ELEONORA (*e gata de plecare*): Deci, n-ai de gând să divorțezi?

POPOVICI: Nu. O ucid. (*Scoate de sub haină un satâr.*)

ELEONORA: Vai de mine!

POPOVICI: Pe cuvânt. Cu satirul. În moalele capului. Mergem?

ELEONORA: Mergem.

POPOVICI: Dumneavoastră, ce-aveți de gând?

ELEONORA: Eu am să mă descurc manual. (*Își pune pe cap, demonstrativ, o perucă.*) Între o nevastă și-o amantă — ambele, românce — o păruială e suficientă și hotărâtoare. Lasă satirul. Rezolv eu lucrurile. Hai!

(*Cei doi ies, călcând cu decizie. Pauză. Sonerie. Gabi nu aude, din camera ei, de unde apare abia într-un târziu.*)

GABI: Mami! Unde ești?

(*Bebe intră pe fereastră, trăgându-și cu greu după el rucsacul. Gabi îi remarcă apariția, fără să se mire.*)

BEBE: Aveți soneria defectă? Am sunat și nu mi s-a

răspuns. În plus, cineva m-a indus în eroare: mi-a spus că în bloc nu există o familie Crucescu, ci una Prucescu, care s-a mutat.

GABI: Noi suntem familia Crucescu.

BEBE: Acum, m-am lămurit. (*Se așază pe fotoliu, cu rucsacul în spinare.*) Unde e tatăl dumneavoastră?

GABI: Nu e acasă.

B(EB(E: Atunci, am să-l aștept.

GABI: Va întârzia, probabil...

BEBE: Nu mă grăbesc. (*Pauză. Între timp, adoarme brusc și începe să sforăie.*)

GABI (*stupefiată, formează un număr de telefon*): Alo! Miliția!

CORTINA

PARTEA a II-a

Același decor și aceleași personaje. Acțiunea se reia exact din momentul în care s-a întrerupt.

GABI (*la telefon*): Alo! Miliția? Bună ziua. Vreau să vă relatez următoarea situație: eu sunt singură acasă, tata e plecat, mama e plecată, și mi-a intrat un tânăr pe fereastră, a zis nu știu ce și nu știu cum, s-a așezat pe un fotoliu, după care a adormit brusc și a început să sforăie... Eu ce să fac cu el? Zău, pe cuvânt că nu glumesc! (*Râde, i s-a spus, probabil, o glumă.*) Da, pare o glumă, dar... Nu, nu e deloc agresiv... E și simpatic, da. (*Îl privește cu vădită satisfacție.*) Da, e foarte

simpatic... Atunci, lăsați, că mă descurc eu... Mă scuzați... Îl trezesc... Da... (*Închide telefonul. Apoi se apropie, cu prudență, de Bebe și-l atinge cu un deget.*) Alo! Fiți amabil... Vă rog frumos să vă treziți! (*Îl scutură de umeri, indignată.*) Dar ce înseamnă asta? Dați buzna într-o casă străină — nechemat, neinvitat vă instalați comod pe fotoliu și începeți să dormiți și să sforăiți?! Asta e curată... (*Nu îndrăznește să spună cuvântul.*) Curată obrăznicie. Vreți să chem vecinii? Să chem miliția?! Pompierii?! (Nici o reacție din partea lui Bebe. Acesta doarme profund.) Nu-i nimic. Lasă că vine mama, vine tata, îți arată ei... Te aruncă ei pe fereastră, înapoi... (*Apare Bubulac, care se întoarce din oraș. Gabi îl vede și-i cere ajutorul.*) Dacă sunteți amabil, aș vrea să vă rog ceva.

BUBULAC: Desigur, cu plăcere.

GABI: Uitați despre ce e vorba: dânsul a intrat pe fereastră, cu bagaje cu tot, a întrebat nu știu ce, după care s-a așezat și-a adormit. Acum, nu vrea să se trezească și să plece. Puteți, să mă ajutați?

BUBULAC: Dar, bineînțeles. Lăsați, că vi-l zburătăcesc eu, imediat. (*Vine înăuntru și-l bate pe Bebe pe umăr, energic.*) Vă rog să fiți amabil și să vă treziți. (*Nici un semn. Bubulac insistă.*) Vă rog frumos, ca să nu chemăm organele!

BEBE (*se trezește, satisfăcut*): Hei, ce somn zdravăn am tras! Cât am dormit? (*Se uită la ceas.*) Doar unsprezece minute. Mă simt excelent.

BUBULAC (*sever*): Tinere, am nevoie de o explicație.

BEBE: Ce explicație?

BUBULAC: Ce cauți aici, cum ți-ai permis și cine ești?

BEBE: Dar dumneata cine ești?

BUBULAC: Bubulac, doctor în drept.

BEBE: Bebe, globetrotter. (*Îi strânge mâna lui Bubulac, care scoate un urlat de durere și fuge afară, îngrozit.*)

BUBULAC (*apare la fereastră, plângând*): Domnule, acum

știi cine ești: ești un monstru! Pentru ceea ce ai făcut, poți să primești o groază de ani de pușcărie.

BEBE: Dar, ce v-am făcut? M-am recomandat, pur și simplu.

BUBULAC: Dumneata nu ai voie să dai mina cu oamenii! Dumneata ar trebui să umbli cu mâinile legate, așa cum umblă câinii, cu botniță. (*Către Gabi.*) Dumneata nu-ți imaginezi cum mi-au trosnit oasele! Parcă erau niște vreascuri. Mă duc să chem organele! (*Pleacă.*)

GABI (*către Bebe*): Cred că nu e bine să mai rămâi aici. Bubulac e în stare să vină cu miliția. Mai bine, pleacă!

BEBE: Ți-am spus, domnișoară, că am ceva de vorbit cu tatăl dumitale. Îl aștept până vine. Te deranjez, dacă-mi beau cafeaua aici? (*la bastonul și-i deșurubează capacul. Capacul devine pahar. Din baston își toarnă cafea.*) E fierbinte. Dorești? În partea cealaltă, am apă rece, de la gheață. La mijloc am sucuri și alte chestii gustoase. Este un baston de construcție specială, anume pentru cei care călătoresc pe jos. Ce crezi că am aici, în rucsac? Un cort, un pat, o masă, un scaun, veselă, un costum de zi, un costum de seară, rufărie de corp, rufărie de pat, două kile de cartofi, un kil de ceapă, două, de roșii, unul de păstârnac, unul de...

(*Sonerie, la ușă.*)

GABI: A venit Bubulac, cu miliția! Treci alături! Nu vreau scandal. (Îl îmbrâncește în camera ei, cu bagaje cu tot. Apoi deschide și se întoarce, urmată de Eleonora.)

ELEONORA (*surescitată*): închipuie-ți că nu i-am prins. Plecaseră de cinci minute.

GABI: Despre cine vorbești?

ELEONORA: Tu nu știi... E mai bine... A venit un tip... l-ai văzut... care zicea că nevastă-sa și cu taică-tu... (*Istovită.*) În sfârșit, nu i-am prins... Aș fi vrut să am o explicație cu ea, ca de la femeie la femeie. (*Își scoate*

peruca. Sonerie, la ușă.) Vezi cine e.

(*Gabi se duce, deschide și se întoarce, urmată de Gripcă, tip gras, greoi, apropiat de șaiszeci de ani. Poartă cu el o servietă jerpelită, doldora de hârtoage.*)

GRIPCĂ: Bună seara, tovarășă Crucescu. Vă rog să mă scuzați că vă deranjez la această oră și în acest moment dificil, nu-i așa? (*Insinuant.*) Numai de mine nu aveți nevoie dumneavoastră, în aceste clipe de răscruce în viața personală. Dânsa este fiica dumneavoastră, Gabriela, nu? Studentă la Facultatea de limbă și literatură română, instituție foarte prestigioasă, dealtfel. Dacă dânsa dorește să asiste la discuția noastră, cu atât mai bine, dacă nu, poate să se retragă...

GABI: Prefer să mă retrag. Am o problemă... (*Dispare în camera ei.*)

GRIPCĂ: Îmi pare rău că nu m-am recomandat, dar am impresia, dacă nu cumva certitudinea, că mă cunoașteți, am participat la o reuniune tovarășească la care erați și dumneavoastră, cu soțul, iar soțul dumneavoastră îmi este vechi prieten și coleg de serviciu. Lucrăm împreună de aproape treizeci de ani, de când eram tineri și utemiști... Deci, mă cunoașteți, sau e nevoie să mă recomand? Sunt tovarășul Gripcă, de la Serviciul Cadre. Acum îi apune Personal, dar e același lucru, n-are nici o importanță, sunt etape când un anumit conținut cere o anumită formă, și invers, n-o să mă apuc eu acum să fac cu dumneavoastră lecție de învățământ politic... (*O privește fix pe Eleonora, care este uluită de elocința neașteptatului musafir.*) Ca să fiu mai precis, lucrez în probleme de Cadre, de exact douăzeci și opt de anii și sunt, efectiv, un bun prieten și un vechi coleg al soțului dumneavoastră. (Între timp a scos din servietă un dosar voluminos.) Pentru ce v-am

deranjat la această oră?

ELEONORA (*grăbită să facă precizarea*): Soțul meu nu este acasă.

GRUPCĂ: Nu-i nimic, asta nu are prea mare importanță. Doream, de fapt, să discut cu dumneavoastră. La modul cel mai prietenesc cu putință. Nu oficial, ci personal. Ca de la om la om.

ELEONORA (*impresionată de bunăvoința cave i se arată*): Iertați-mă că nu v-am întrebat dacă doriți o cafea.

GRIPCĂ: Mulțumesc, nu beau cafea seara, niciodată.

ELEONORA: Atunci, un păhărel de vișinată...

GRIPCĂ: Mulțumesc. Vișinată primesc. Îmi plac băuturile dulci. Prima dovadă că nu sunt bețiv... (*Eleonora scoate din bufet o sticlă cu vișinată și-i toarnă într-un păhărel.*) Nu, nu admit să gust, dacă nu gustați și dumneavoastră. (*Eleonora își toarnă și ei am păhărel, ciocnesc și beau, bine dispuși, zâmbitori, amabili.*) Iertați-mă, dumneavoastră ați făcut-o? Este excelentă. N-am băut așa ceva, în viața mea. Ce parfum! E delicioasă. Să te lingi pe buze. Sunteți o gospodină cu vocație. Felicitări. (*Răsfoiește, brusc, dosarul.*) Uitați, tovarășă Crucescu, despre ce este vorba: noi am primit recent, mai precis, astăzi, o sesizare în legătură cu o anumită faptă săvârșită de soțul dumneavoastră. Știți despre ce e vorba?

ELEONORA: Știu.

GRIPCĂ: Deci, v-a spus?

ELEONORA: Mi-a dat de înțeles. După aceea, am aflat eu, pe alte căi.

(*Spectatorii vor trebui să priceapă că cele două personaje merg pe piste paralele.*)

GRIPCĂ: Ce fel de căi?

ELEONORA: Adică, a venit o persoană implicată, care mi-a spus tot. Între timp, însă, soțul meu a dispărut.

Probabil, știți.

GRIPCĂ: Nu, dar nu ne miră. (*Începe să noteze.*) La ce oră a dispărut?

ELEONORA: Acum aproximativ treizeci, patruzeci de minute.

GRIPCĂ: Exact cum am fost informați și noi. (*Bea încă un pahărel de vișinată.*) Excelentă vișinată! Ați făcut-o personal?

ELEONORA: Bineînțeles. (*Îi mai toarnă încă un pahărel. Gripcă îl bea imediat.*)

GRIPCĂ: Iertați-mă, eu nu sunt băutor, sufăr cu ficatul, dar o asemenea vișinată n-am băut în viața mea. Este absolut formidabilă... (*Vișinata și-a făcut un anume efect asupra lui, ochii încep să-i strălucească, iar sinceritatea lui sporește.*) Dar, chiar așa! Dumneavoastră nu vă mai amintiți de mine, deloc? Noi am stat de vorbă, amândoi, cu circa... un moment, că vă spun exact... (*Răsfoiește dosarul și face un calcul mintal.*) Acum exact cincisprezece ani și patru luni, noi am avut o discuție, împreună, în locuința pe oare o aveți, pe strada Dobrogeanu Gherea numărul șase, etajul trei, apartamentul patru. E adevărat?

ELEONORA: Da, acum îmi amintesc. Aveți mustață?

GRIPCĂ: Exact. În furculiță. (*Râde de se prăpădește. Ea îi mai toarnă un pahar, el îl bea imediat.*) Tovarășă Crucescu, să revenim la ale noastre, nu vreau să vă rețin prea mult. Soțul dumitale... pot să-ți zic așa?

ELEONORA: Vă rog.

GRIPCĂ (*luat de vișinată*): Prevăd c-o să ne și tutuim, până la urmă, dat fiind vechimea cunoștinței noastre... Deci, tovarășul Crucescu nu e acasă?

ELEONORA: Nu.

GRIPCĂ: Precis?

ELEONORA (*varsă repede o lacrimă*): Precis. Ne-a părăsit...

GRIPCĂ: Vă rog să fiți calmă. Niciodată, lucrurile nu sunt

atât de grave pe cât ne imaginăm noi. Deci, v-a părăsit...

ELEONORA: Nu, ne-a fost luat!

GRIPCĂ (*edificat*): Firește, luat. Ce vreți, e la mijloc o viață de om...

ELEONORA (*nu-și poate stăpâni lacrimile*): Și, viața mea?!

Eu ce mă fac, cu viața mea, dacă am rămas singură?

GRIPCĂ: Tovarășă Crucescu, fiți calmă și înțeleghătoare. Noi, materialistii, știm să acordăm întâmplării rolul care i se cuvine. A fost o întâmplare care i se poate întâmpla oricui. Sigur că orice întâmplare poate fi stăpânită și dirijată de către un om conștient, bine înarmat ideologic și științific, dar asta e cu totul altceva. Atâția oameni sunt călirăți, zilnic, pe glob....

ELEONORA: Și atâtea suflete! Atâtea suflete curate și nevinovate, călcate în picioare și strivite fără milă.

GRIPCĂ (*filozof*): Da, firește. Un trup, de fapt, e egal cu un suflet. Ele nu pot fi niciodată despărțite în mod mecanic. Călcând un trup, călcăm, implicit, și un suflet. Și, invers: călcăm un suflet, călcăm un trup. Aici aveți macre dreptate. S-ar putea, totuși, ca dânsul să aibă unele circumstanțe atenuante. Deși, fiind vorba de o persoană cu muncă de răspundere, lucrurile se complică oarecum, dar, ce putem face? Fapta e faptă. Să vedem cum putem să-l ajutăm.

ELEONORA: Eu nu sunt dispusă să-l ajut.

GRIPCĂ: Nu sunteți dispusă?

ELEONORA: Nu. Și nici să-l iert. Nici dacă-mi cade la picioare. Nici dacă va merge în genunchi după mine.

GRIPCĂ: Nu pot să nu apreciez intransigența dumitale, față de o greșeală morală. Într-adevăr, o femeie poate ierta multe unui bărbat, deși bărbații nu sunt dispuși să ierte nimic femeilor. Totul, însă, până la un anumit punct.

ELEONORA: Viața mea de soție este curată ca o lacrimă. Eu nu i-am greșit cu nimic.

GRIPCĂ: Da, știm asta. Știm chiar mai mult: că ești o femeie minunată. Vei divorța?

ELEONORA: De ce mă întrebați?

GRIPCĂ: De ce să-ți ascund? Eu trebuie să fac până mâine o informare pentru conducerea Consiliului popular. Deci, trebuie să cunosc cazul, sub toate aspectele lui, inclusiv intențiile dumitale. De obicei, în astfel de împrejurări, când soții sunt luați pentru un timp mai îndelungat, soțiile îi părăsesc. Nimic nefiresc în asta, nimeni nu poate să aștepte un an, doi, trei, patru — nu e uman, deși, teoretic, e foarte nobil. În cazul că divorțezi, noi vom avea obligația să ne interesăm de soarta dumitale. Poate, vei avea nevoie de o pensie... deși nu e cazul; din cauza vârstei... Sau un serviciu... (*Se uită în dosar.*) Deși, s-avem iertare, nu prea posedăm studii... Azi, fără studii, nu poți fi decât femeie de serviciu.

ELEONORA: Am făcut nouă clase, dar m-am căsătorit...

GRIPCĂ: N-au valoare. Numai de la liceu în sus, contează. Societatea a progresat, cine n-a învățat a pierdut căruța! S-a dus vremea directorilor cu patru clase primare. Eu, personal, mi-am completat liceul la bătrânețe. O chestie absolut comică: fiu-miu era într-a noua, și eu, într-a șaptea. Mă medita, îmi făcea compunerile, eram la mâna lui. Te supăr dacă te mai deranjez cu un păhărel de vișinată? (*I se toarnă respectivul păhărel de vișinată.*) Ia spune-mi, dragă Eleonora... (*Îi ia mâna și i-o sărută.*) Iartă-mă că-ți spun pe nume, dar sper că mă consideri prieten, începând de astăzi. Spune-ani: ce s-a întâmplat cu el? Cum de-a ajuns Cruescu, acest om de valoare, acest tovarăș admirabil, în situația în care a ajuns? Se luase, cumva, de băutură?

ELEONORA: Nu. Nu am observat nimic schimbat la el. Nu lipsea noaptea de acasă, venea devreme, lucra până la unu, două, ca de obicei, citea, era calm, liniștit... Nu se

luase de băutură, precis.

GRIPCĂ: Draga mea, îmi pare rău că te contrazic.
(*Apăsă.*) Atunci, el era băut!

ELEONORA: Băut?!

GRIPCĂ: Da! Atunci când a săvârșit fapta, era troscăit.
Băuse masiv. Avem dovezi. (Oftează.) N-are salvare. E pierdut.

ELEONORA: Pierdut?!

GRIPCĂ: Mâine va fi deja exclus. Și destituit. În lipsă.
Păcat că nu a venit să ne anunțe și pe noi, imediat.
Puteam aranja să fie luat după ședință. Adică, să ne dea mai întâi nouă niște explicații. Era obligat. Mai ai o vișinată? (*O bea și pe-a șasea. Se îmbată.*) Dacă ai ști ce rău îmi pare de el, draga mea! Ca de un frate! Ce om minunat! Și ce faptă mârșavă a comis! S-a distrus! E pierdut... (*Îi ia o mână.*) Ai de gând să-ți refaci viața personală? Ai merita. (*Insistă cu avansurile, îi mângâie mâna până la cot o sărută pe umăr.*) Ești o femeie bine, încă, ai dreptul la bucurii. Ce piele îngrijită, ce privire tânără și clocotind de viață... Poate-ți închipui că eu sunt fericit în viața personală... Sunt așa de singur și de nefericit, încât uneori mă întreb de ce nu am și eu dreptul la o femeie pe care s-o ador și să mă adore. De când ai alunița asta?

ELEONORA (*a băut și ea două pahare*): Din naștere.

GRIPCĂ: Din naștere?! Ce ciudat! (*Brusc.*) O să-ți pun ultima întrebare oficială: soțul tău... Gicu, ca să fiu mai direct... și-a cunoscut, cumva, victima, dinainte? Te rog să te gândești bine. Asta e extrem de important.

ELEONORA: Bineînțeles că a cunoscut-o. S-au întâlnit și aici, în casă.

GRIPCĂ (*notând, înfrigurat*): E îngrozitor ce-mi spui.
Inimaginabil! Înseamnă că gestul lui a fost premeditat!
Îndeamnă că victima a fost lovită anume...

ELEONORA (*înțelegând altceva*): Nu știu cum a fost lovită victima, știu cum am fost lovită eu. Lovită în plin.

GRIPCĂ (*începe dosarul și-l vâre în servietă*): Mulțumesc. De fapt, asta vroiam să știu. (*Suferind.*) Nefericitul! Nu mai e nimic de făcut pentru el. Nimic.

(*În fața blocului apar Bubulac și un milițian — același din prima parte. Bubulac vine la fereastră.*)

BUBULAC: Vă rog, unde e persoana? C-a venit miliția!

GRIPCĂ (*crede că-i vorba despre Gicu*): E plecată, persoana... (*Către milițian.*) Lăsați, că ne ocupăm noi de problemă. E în mâinile noastre.

MILIȚIANUL: Ca să fiu sincer, eu nu pricep despre ce e vorba.

BUBULAC (*către Gripcă*): Vreau să vă relatez că am fost, pur și simplu, mutilat. Mâna asta n-o mai simt. Parcă n-r fi a mea. Parcă ar fi de plastic.

GRIPCĂ: Vă rog să nu ne rețineți. Adresați-vă unui medic.

MILIȚIANUL: Mergeți la circumscripție și luați un certificat.

BUBULAC: Ai dreptate. Să am întâi ceva la mână. (*Pleacă amândoi.*)

GRIPCĂ (*familiar*): Eleonora, draga mea, iartă-mă că insist: îmi mai dai o picătură de vișinată? (*Eleonora se conformează.*) Spune-mi: pot să fac ceva pentru tine? Vreau să te ajut, din tot sufletul. (*Ea plânge.*) Nu te sfii de mine. Suntem doi nefericiți. (*Îi sărută mâinile, devine insistent.*) Poate, ne unim singurătățile... Fiica ta mai e aici? (*Ea nu-i răspunde, e tulburată.*) Apropo de fiică-ta... Am aflat ceva teribili: că nu e copilul tău. De ce nu ne-ai spus și nouă? Chiar dacă soțului i-ai ascuns acest amănunt, nouă, Cadrelor, trebuia să ne comunicii... Azi a fost la noi mama ei și ne-a dat o declarație în acest sens.

ELEONORA: Dar, ce importanță are asta? Fata e majoră.

GRIPCĂ: Tocmai pentru că e majoră, trebuie să știe adevărul. Și soțul tău trebuie să știe adevărul. Noi luptăm pentru adevăr. (Eleonora pare dărmată.) Hai,

nu fi așa de deprimată. Hai să ne mișcăm puțin, să discutăm în aer liber. Uite, te invit la un local. (*În șoptă.*) Un mic restaurant ținut de un semimandatar, prieten al meu... Are ficăței de pasăre la grătar și ciupercuțe... Vii?

ELEONORA (*privindu-l lung și nedumerită*): Nu.

GRIPCĂ: De ce? Ți-e ferică de cineva? Nu fi proastă. O să fim în siguranță.. Are separeuri... (*În aceeași clipă, pe ușa intră Gicu, fără să fi făcut vreun zgomot care să-l pună în gardă pe Gripcă.*) De cine ți-e frică?

ELEONORA (*I-a văzut pe Gicu*): De el. (*Către Gicu.*) Dragul meu, ești căutat de la Cadre. Ți se cer anumite explicații. (*Iese spre bucătărie.*)

GICU (*needificat*): Gripcă, ce e cu tine?

GRIPCĂ (*deja beat*): Dragul meu... (*Vrea să-l îmbrățișeze, dar se reține.*) Am trecut întâmplător... Mi-era dor de tine... (*Îl sărută pe obraji.*) Dragul meu... Mai ții minte, când eram utemiști și lipeam afișe cu „Votați soarele!”? (*Gicu continuă să fie uimit.*) Unde ai toaleta?

(*Gicu îl conduce spre toaletă. La fereastră apare Bubulac.*)

BUBULAC (*uluit*): V-ați întors?

GICU (*a/b*): Da.

BUBULAC: Cum așa?

GLCU: De ce te miri?

BUBULAC: Păi, cum să nu mă mir?

GICU: M-am dus la miliție să mă predau și ofițerul de serviciu m-a jignit.

BUBULAC: De ce?

GICU: Mi-a zis că sunt beat.

BUBULAC: Nu se poate!

GICU: Pe cuvântul meu. I-am spus: „Tovarășe, eu sunt cel cu crima despre care s-a scris în ziar. Eu l-am călcat pe respectivul”. Ofițerul s-a uitat la mine chiorâș: „Du-te,

dom'le, și te culcă, nu vezi că ești beat?" „Eu, beat?” „Da, dumneata, ești beat!” „Eu am omorât un om, am venit să mă predau și nu accept să fiu insultat!” La care tipul, ofițerul, mi-a zis: „Atunci, înseamnă că te ții de glume. Ia o amendă, ca să te înveți minte.” Ce părere ai?

BUBULAC: Și, anunțul din ziar?

GICU: Asta l-am întrebat și eu.

BUBULAC: Și, ce v-a spus?

GICU: Că s-a rezolvat. Adică, vinovatul s-a predat singur. După care au mai apărut trei vinovați voluntari. Eu eram al patrulea.

BUBULAC: Înseamnă că ofițerul nu era în cunoștință de cauză. Lăsați, că vorbesc eu cu sectoristul. Suntem prieteni, i-am făcut o sobă, aranjez eu cu el să vă aresteze.

GICU: Nu, deocamdată nu mă grăbesc. Aștept până mâine. Mulțumesc. (*Gicu se îndreaptă spre toaletă și revine cu Gripcă, acesta pare oarecum înviorat, dar extrem de sentimental.*)

GRIPCĂ: Dragul meu, ce mult mă bucur că te văd!

GICU (*cumsecade*): la loc.

GRIPCĂ: Iartă-mă, mai iau un pahar de vișinată. Ce nevastă minunată ai! A făcut o vișinată divină!

GICU (*sobru*): Într-adevăr. Dar, cu ce ocazie, pe la mine?

GRIPCĂ (*îi cade pe umăr*): Nenorocitul! Cât de mult am ținut la tine! Ești pierdut!

GICU: De unde-ai aflat?

GRIPCA: Asta nu e o problemă, pentru mine, tu știi foarte bine că cu aflu totul la timp. Acum... (*se uită la ceas*) patruzeci și două de minute, am fost sesizat, și, peste nouă minute, eram la ușa ta.

GICU: Vrei să mă salvezi?

GRIPCA: Am venit să mă informez. Eu nu pot să te salvez. Sunt prea mic. Eu informez mai departe.

GICU: Ce informezi?

GRIPCĂ: Adevărul!

GICIJ: Și, dacă acest adevăr mă distruge pe mine, prietenul tău, nu faci o excepție?

GRIPCA (*sincer*): Nu. Îmi fac datoria. Spun adevărul și-ani văd de treabă. Eu nu-mi pot permite să fac excepții. Nu-mi permite funcția. Excepții și derogări fac și dau numai șefii. Te rog să nu ceri așa ceva și să nu insiști.

GICU: Ții mai mult la un principiu decât la viața mea?

GRIPCĂ: Nu țin la principiu, țin la mine. Și la familia mea.

GICU: Ascultă, Gripcă, tu mai ții minte, când aveai douăzeci de ani, când eram amândoi foarte buni prieteni și iubeam aceeași fată?

GRIPCĂ: Da, pe Margareta.

GICU: Soția ta actuală. Tu știi că ea mă iubea pe mine, și eu, pe ea?

GRIPCA: Știu.

GICU: Și că eu am renunțat la ea pentru tine, din considerente de prietenie?!

GRIPCĂ: Mersi. Dacă regreti, ți-o dau înapoi. Facem schimb.

GICU: Nu fi murdar! Atunci o iubeai și erai în stare să mori pentru ea. Îmi plăcea și mie, dar, pentru că tu erai disperat, am avut atâta tărie încât să cedez, în numele prieteniei. Tu poți să faci ceva pentru mine, în numele prieteniei?

GRIPCĂ: Ascultă, Crucescule! Tu ai săvârșit o crimă!

GICIJ: Pe care o recunosc.

GRIRCĂ: Și, vrei să-ți acopăr eu această crimă, pentru o femeie cedată cu nu știu câte decenii în urmă?

GICU: Nu vreau să mi-o acoperi. Vreau să mă ajuți.

GRIPCĂ: Cum?

GICU: Să nu te amesteci... Să spui că nu m-ai găsit... Adică, să-mi dai un răgaz de-o zi sau două, până lămuresc eu lucrurile, cu miliția. Deocamdată, șefii mei nu știu nimic. Nu te grăbi să-i informezi. Așteaptă încă o zi.

GRIPCA: Să aștept încă o zi... (*Îngândurat.*) Și, ce să fac, în această zi?

GICU: Dormi, te plimbi... Eventual, te îmbeți... Pur și simplu, n-ai știut... Sau ai știut și-ai uitat.

GRIPCĂ: Am făcut, odată, cuiva, un asemenea serviciu. L-am păsuat. Între timp, individul, luat la întrebări, m-a demascat. Am fost retrogradat pe linie de serviciu și am luat un avertisment pe linie de partid. Te rog să nu mă corupi! Nu-mi mânji dosarul, cu doi ani înainte de pensie!

GICU (*edificat*): Gripcă, fii calm, nu-ți cer nimic. De fapt, dacă vrei să știi adevărul, te-am pus la încercare. Nu vroiam nimic de la tine. Sunt conștient de ceea ce-am făcut și de cât trebuie să plătesc. Vreau să știu un singur lucru: de ce îi sărutai umărul soției mele, când am intrat pe ușă? Și unde vroiai s-o inviți? Răspunde la aceste întrebări. (*Pauză, Cei doi se privesc în ochi. Gripcă nu rezistă.*)

GRIFCA: Ceea ce spui e o minciună, sfruntată! O provocare!

GICU (*calm*): Gripcă! Vrei să te bat?! Dacă ești porc, te bat de te desfigurez! Mai ții minte, când ți-am tras o pereche de palme, acum optsprezece ani, pentru o anumită măgărie? De fapt, nu măgărie, ci lașitate. Recunoaște adevărul, ca să nu fii bătut.

GRIPCĂ (*speriat*): Crucescule, tu nu vezi că sunt beat? Ai putea să dai într-un om beat?

GICU: Nu te speria. S-ar putea să nu te bat. Dar, cel puțin, recunoaște că ești o secătură. Vii la mine în casă, pentru o anchetă oficială, și te legi de nevastă-mea! În asemenea hal ai decăzut?

GRIPCĂ: Eu?

GICU: Da. Crezi că nu știu că, acum un an, mi-ai făcut un referat către Consiliu, în care m-ai calomniat?

GRIPCĂ: Eu?

GICU: Tu.

GRIPCĂ: Cum, te-am calomniat?

GICU: Ai spus că m-am întors, din ultima călătorie în Franța și în Elveția, cu o mașină cumpărată din diurnă. Recunoști? Am văzut chiar eu informarea, mi-a arătat-o primarul.

GRIPCĂ: Recunosc.

GICU: Te informez că nu am călătorit niciodată în Franța și în Elveția. Călătoria respectivă a fost anulată. Drept recompensă, am fost trimis la Ruse. De ce ai făcut această mârșăvie?

GRIPCĂ: Am primit o anonimă.

GICU: Și, de ce n-ai verificat-o?

GRIPCĂ: Nu am acest drept. Eu întâi informez și apoi, dacă mi se dă indicația, verific.

GICU: Măgarule! Dar era vorba de bunul tău prieten, de treizeci de ani! Nu cumva mă invidiai? Gândește-te bine.

GRIPCĂ (se gândește): Da, bineînțeles că te invidiam. Era și normal, nu?

GICU: De ce?

GRIPCĂ: Erai prea capabil. Prea deștept. Uneori, strălucit. Eminent. Tot timpul, cu idei. Și, ce idei! Spune-mi și mie, cum ți-a venit schepsisiul cu flota istorică, de l-ai lăsat tuț pe primar?

GICU: Ți se pare așa de grozavă?

GRIPCĂ: Nu face pe modestul. Ți dai seama ce senzație o să facă, pe lacul „Privighetoarea”, flota venețiană, flota otomană, flota lui Nelson sau cuirasatele modeme?

GICU: Imitații...

GRIPCĂ: Imitații, bineînțeles, dar ce bucurie pe copii! Și pe oamenii mari. Dintr-o dată, toate lacurile noastre ies din banalitate și devin de un pitoresc extraordinar. Orice municipalitate occidentală ți-ar fi dat milioane pentru o astfel de idee.

GICU: Nu m-au interesat niciodată banii...

GRIPCĂ: Sau ideea cu teatrul lacustru... Un teatru în

mijlocul lacului... Un teatru a cărui scenă e pe apă... Parcă văd un Lacul lebedelor, jucat într-o astfel de ambianță sublimă... Sau ideea cu muzeul subacvatic... Hai, du-te naibii, că ești geniali. De mult mi-am dat seama de asta. Meritai să fii promovat. E un act de dreptate. Păcat c-ai distrus toiu, dintr-o prostie. Ești un mare ghinionist.

GICU: Ascultă, de ce mă urai tu pe mine?

GRIPCĂ: Eu?

GICU: Bineînțeles.

GRIPCĂ: Îți mai aduci aminte că, într-o ședință cu toți salariații, m-ai făcut intrigant?

GICU: Da. Îmi aduc aminte. Am fost cam aspru, dar adevărul nu era departe. Te amestecai, nepoftit, în viața oamenilor, făceai trafic de informații, deveneai arbitru în conflicte care nu te priveau, și altele. Ți-am spus asta într-o ședință do partid, când candidai pentru biroul organizației și-ai căzut ta vot.

GRIPCĂ: Din cauza ta.

GICU: Probabil.

GRIPCĂ: Altă dată, între patru ochi, m-ai făcut tâmpit.

GICU: Recunosc. Mai ții minte, de ce? Ai spus, în fața primarului, un banc cu cancerul, deși știai că-i murise mama, cu o săptămână înainte, de aceeași boală, și tu însuși fuseseși să-i exprimi condoleanțe, în numele colectivului.

GRIPCĂ: A fost o gafă, firește. Dar să nu-ți închipui, cumva, că nu ți-am plătit această grosolănie. Ți-am plătit-o, cu vârf și îndesat!

GICU: Chiar așa?

GRIPCĂ: Peste câteva zile, mi s-a cerut un referat de Cadre, despre tine. M-am interesat, prin filiera mea secretă, despre ce e vorba, și am aflat că urma să fii numit adjunctul primarului. Eu te-am dărâmat, în ultima clipă! Cum?

GICU: Cum?

GRIPCĂ: Poți să te gândești un an și tot nu afli! (*Pauză.*)

Ți-am descoperit un unchi, moșier!

GICU: Mie?! Un unchi, moșier?! Ești nebun!

GRIPCA: Nu știai?

GICU: Nu.

GRIPCĂ: Sunt convins. Numai eu puteam să-l descopăr.

Aveai un dosar atât de curat, încât mi-ai devenit suspect: „la să-l iau eu pe Crucescu din nou la mână, mi-am zis. Și-am plecat pe urmele tale, cu opșpe lei diurnă pe zi, mâncam numai biscuiți și bomboane, dar nu-mi păsa. Până la urmă, te-am prins. Aveai un unchi, moșier! Nenorociture! (*Râde de se prăpădește.*)

GICU: Fii serios!

GRIPCĂ (*scoate dosarul din servietă*): Să lucrăm cu documente. (*Răsfoiește.*) Barbu Stamatescu, frate cu mama ta vitregă!

GICU: Frate *vitreg* cu mama mea *vitregă*!

GRIPCĂ: Nu mă interesează. Frate! Vitreg, dulce, nu mă interesează. Ți-era unchi, de ce nu l-ai pomenit în dosar?

GICU: Dealtfel, tipul era un mare boem, un mare democrat, adept ai poporaniștilor, și-a împărțit moșia dijmașilor, iar în 1907 a mers în fruntea țăranilor răsculați, drept pentru care a fost expulzat din țară. Tipul ar fi meritat o mică statuie.

GRIPCĂ: Ai declarat asta în autobiografie?

GICU: Nu. Prima oară, am uitat, pe urmă, am neglijat.

GRIPCĂ: Și, atunci, ce pretenție ai? Eu mi-am făcut datoria. Ca meseriaș, am fost genial. Recunoști?

GICU (*învins*): Recunosc. La un moment dat, să fiu sincer, uitaseam de el. Îți declar pe onoarea mea.

GRIPCĂ: Te cred. Dar eu ți l-am descoperit și te-am demascat. Pe chestia asta, cariera ta a fost stopată pentru câțiva ani. Acum, n-am mai avut ce-ți face... (*Amărât.*) S-au schimbat timpurile. Cadrele nu mai au puterea pe care o aveau altădată.

GICU (*învin*s): Gripcă, știi ce cred eu despre tine, în mod foarte sincer? Tu ești un mutilat.

GRIPCĂ: Poftim?

GICU: Un mutilat al războiului rece. Tu n-ai făcut decât rău, în viața ta. Tu n-ai răscolit decât în gunoaie. Tu nu știi decât ceea ce e rău în noi. Dă-mi dosarul meu! (*I-l smulge din mină și începe să-l răsfodiască.*) Numai turnătorii și abjecții! Dar, ce-i asta? O declarație a soției? (*O citește.*) Cum i-ai smuls această declarație, ticăloșule?!

GRIPCĂ (*se ridică, demn*): Eu, personal, nu accept ca o persoană care a comis o crimă să mă insulte! (*Urlă.*) Nu accept!

GICU: Ieși afară! Ieși, până nu te iau în șuturi! (*Apare Eleonora.*)

GRIPCĂ: Tovarășe Gicu, dumneata, care ești un criminal de drept comun, te rog, ia mina de pe mine! Ca să nu chem organele! (*Pleacă spre ușă, indignat.*) Organe care vor veni în următoarele cincisprezece minute. În cinci minute voi fi cu informarea în fața primăriei, și vei fi destituit! După care mă voi duce chiar cu, personal, să anunț miliția! (*Pleacă spre ușă, dar, când să iasă, își revine, brusc, se întoarce, îl îmbrățișează pe Gicu și începe să-i plângă pe umăr, în hohote.*) Dragul meu prieten, iartă-mă! Dacă poți... Sunt un monstru... M-ai caracterizat bine: idealul meu în viață a fost să descopăr răul din oameni... Sunt un individ bolnav... (*În secret.*) Mai am puțin până la pensie... După care, vreau să mă fac poștaş. Mă angajez la P.T.T., să transport voluntar toate telegramele fericite. Adică, cele oare anunță vești bune. Numai vești bune! Voluntar! (*Pleacă.*)

GICU (*se așază*): Ai văzut cum arată prietenul meu din tinerețe? Cum de i-ai permis să-ți sărute amina?

ELEONORA: Adică, umărul...

GICU: Antebrațul, ca să fim mai preciși.

ELEONORA: E al doilea bărbat, în viața mea care-mi face curte.

GICU: Primul am fost eu?

ELEONORA: Nu. Tu m-ai luat fără să-mi faci curte. M-ai dus direct la Sfat. Acum, o să mă duci direct la balamuc.

GICU (*își răsfoiește propriul dosar*): Va să zică, tu, soția mea, omul cel mai apropiat de mine, de pe lume, de care am jurat să nu mă despart până la moarte, m-ai turnat la Cadre? Lui Gripcă!

ELEONORA: Da. Ca să te salvez!

GICU: Cum?

ELEONORA: Am spus că eu te-am oprit să declari că ai un unchi vitreg, fost moșier. Ca să te scot cu fața curată.

GICU: A cui a fost ideea?

ELEONORA: A lui.

GICU: Înseamnă că, totuși, a avut remușcări, ticălosul, și-a vrut s-o dreagă. Ia să vedem mai departe. (*Uluit.*) Bubulac!

BUBULAC (*de la fereastră*): Da.

GICU: Bubulac! Vino imediat înăuntru! (*Bubulac apare, peste câteva secunde.*) Asta e declarația dumitale?

BUBULAC (*o citește atent*): Da, e a mea.

GICU (*i-o ia și o repune în dosar*): Deci, dumneata ai declarat tot ce-am discutat noi, acum o oră, în intimitate?!

BUBULAC: Da. Am fugit la dumneavoastră la serviciu și le-am spus totul.

GICU: Cum e posibil?

BUBULAC: Dar, de ce să nu fie posibil?

GICU: Adică, eu îți fac dumitale o confidență, și dumneata dai fuga la Cadre și informezi?!

BUBULAC: Iertați-mă, dar dumneavoastră, poate, nu știți cu cine aveți de-a face?! Eu sunt doctor în științe juridice.

GICU: Cu diplomă cumpărată!

BUBULAC: Mă rog. La ultimul examen de Drept penal, am

luat cinci. Îi făcusem profesorului un șemineu care a crăpat, din păcate. După discuția cu dumneavoastră, am luat cursul și l-am recitit. Știți cât se ia pentru tăinuirea unui omor?

GICU: Cât?

BUBULAC: N-o să vă vină să credeți: la fel ca făptașul. Adică, eu să iau tot atâția ani ca și dumneavoastră?! De ce? Așa, că ne iubim noi, din vedere, ca vecini! Să fim serioși!

GICU: Da, am înțeles! Ești liber, domnule Bubulac! Liber!

BUBULAC: La revedere! (*Rău.*) Pușcărie plăcută!

GICU: Mulțumesc, asemenea! (*Bubulac iese. Eleonora îl privește, nedumerită.*) Nu mă privi prea insistent, că nu mă intimidezi. Soarta mea e pecetluită. Mă duc la serviciu, să-mi predau dosarul. Dosarul de criminal.

ELEONORA (*îi sare în față*): Gicule!

GICU: Una erai până acum, alta ești după ce te-am văzut pupată pe cot de către un imbecil. Cum ai putut să mă jignești în asemenea hal?

ELEONORA: Tu vorbești? Tu, oare ești încurcat cu Valentina Popovici și vrei să ne părăsești pentru ea? Tu, care-ai fost prins de bărbat-su și oare ai ajuns pe mâna lui Grică, din cauza ei? Tu vorbești?!

GICU: Fleacuri! Nu despre asta e vorba. I-ai spus și fetei?

ELEONORA: Da. Și te detestă. (*Strigă.*) Gabi!

GABI (*apare din camera ei*): Tată, pleacă repede! A venit cineva care vrea să-ți strângă mâna. Pleacă!

GICU (*nu înțelege*): Ce să-mi facă?!

BEBE (*iese din camera lui Gabi*): Bună ziua. Noi doi avem ceva de vorbit.

GIGU: Dumneata cine ești, și ce cauți în casa mea, și în camera fiicei mele?

BEBE: Să folosim un ton cuviincios. Dumneavoastră, fiind mai în vârstă, îmi luați orice posibilitate de a răspunde la jigniri. În general, vârstnicii consideră că anii pe care îi au în plus sunt o calitate morală, o virtute, ceea ce nu

e adevărat.

GICU (*către Gabi*): Cine e tipul, și ce căuta în camera ta?

GABI (*excedată*): A intrat pe fereastră...

GICU (*către Bebe*): Ieși, pe unde-ai intrat!

BEBE (*la limita răbdării*): Pot să mă recomand?

GICU: Nu mă interesează.

BEBE: Vă propun să fim calmi. Luați loc. Să stăm de vorbă. (*Se așază.*) Aseară, în jurul orei opt și treizeci de minute...

GICU: Dumneata, în ce calitate îmi vorbești?

BEBE: Dumneata, ascultă, și pe urmă ai să pui întrebări.

Îți dau dreptul la circa trei sau patru întrebări...

BUBULAC (*apare la fereastră*): Criminalule! Chem miliția! M-ai mutilat!

GICU (*sever*): Bubulac! Dispari din ochii mei!

BUBULAC (*umilit*): Mi-a fracturat brațul. (*Confidențial.*) Nu dați mâna cu el. E un provocator. Face pe amabilul și — crac! Îți rupe osul. (*Pleacă.*)

GICU (*către Bebe*): Da, te ascult, tinere.

BEBE: Deci, aseară, în jurul orei opt și treizeci și două de minute, dumneavoastră ați lovit un om, cu mașina personală, 8 B 4611. E adevărat?

GICU: Da. E adevărat. Persoana a fost ucisă, iar eu am recunoscut asta în fața organelor.

BEBE: Care persoană a fost ucisă?

GICU: Persoana pe care am călcat-o.

BEBE: Persoana călcată sunt eu.

GICU: Dumneata?!

BEBE: Da. Eu.

GDOU: Și, ești în viață?

BEBE: Nu se vede?

GICU: Sănătos?

BEBE: Perfect.

GICU: Nu se poate!

BEBE (*către Eleonora*): Doamnă, aveți o piatră sau o cărămidă, în casă?

ELEONORA: Avem o cărămidă. Vă trebuie?

BEBE: Fiți amabilă. (*Eleonora aduce, din bucătărie, cărămida care-i servește ca suport la mașina de călcat. Bebe o așază pe masă, îi aplică un pumn și o sfărâmă. Cei de față rămân muți.*) Doamnă, vă rog să luați resturile. (*Către Gicu.*) Sunt sănătos. Deși călcat de mașina dumneavoastră, adică lovit în plin, cu capota, trăiesc! Sunt perfect sănătos! Primesc felicitări!

GICU: Vorbiți serios?

BEBE: Desigur. Dar de ce ați dispărut?

GICU: Chiar acum vin de la miliție, unde m-am prezentat de bunăvoie...

BEBE': Vă întrebam de ce m-ați părăsit în șanț, lovit?

GICU: Nu mi-am dat seama. Eram tulburat...

BEBE: Credeați că sunt mort? V-am așteptat cinci minute. De-abia după aceea m-am sculat.

GICU: N-ați pățit nimic?

BEBE: O mică zgârietură.

GICU: Unde?

BEBE (*vag*): La nord de călcâi...

GICU: Aveai un rucsac în spinare, nu?

BEBE: Exact.

GICU (*cu o enormă ușurare*): Deci, dumneata ești victima mea?

BEBE (*sobru*): Eu.

GICU: Ce căutai pe șosea?

BEBE: Cum, ce căutam pe șosea? Pe-acolo era drumul meu.

GICU: Și, unde te duceai?

GABI (*entuziasmată*): Tată, el înconjoară pământul!

GICU: Ce înconjoară?

GABI: Pământul. Pe jos. E globetrotter. A mai făcut-o o dată. Acum, e a doua oară. Ai văzut ce musculatură are? E ceva fantastic.

BEBE: Vă întrebați, desigur, cum de nu m-ați omorât, deși m-ați lovit în plin, cu mașina. Am să vă dau explicația:

În decursul celor zece mii două sute optzeci și cinci de kilometri pe care i-am parcurs în prima mea călătorie în jurul globului pământesc, am fost lovit de optzeci și două de autoturisme, nouăsprezece autocamioane și două cămile. Am scăpat teafăr de fiecare dată, condiția mea fizică fiind cu desăvârșire perfectă. Cred că sunt în stare să mă înfrunt și cu o locomotivă. Adică, în clipa în care simt un pericol în spate, la circa cinci centimetri, mă autocatapultez automat. Ca un pilot de încercare. Dar aș minți dacă nu v-aș spune și un alt amănunt: de pe urma acestor accidente, am primit, uneori, despăgubiri grase și foarte grase, care mi-au acoperit cheltuielile de drum.

GICU: Fii fără grijă, și eu te voi despăgubi.

BEBE: Nu pentru asta am venit. Am venit să vă atrag atenția că ați dispărut fără să-mi dați primul ajutor.

GICU: Regret profund. M-am întors imediat.

BEBE: Nu-i nimic. Acum v-am iertat.

GICU: Îmi pare teribil de bine că ești sănătos.

BEBE: Am o zgârietură mică, v-am spus. Când m-am aruncat în șanț, m-am înțepat într-un măcăcine. În rest, sunt perfect.

GICU: Extraordinar! Ce șansă imensă am avut! Eleonora! (*O îmbrățișează, cuprins de o bucurie dementă.*) Sunt salvat! Tu încă nu știi nimic, dar acest tânăr, pe care-l credeam mort, m-a readus la viață. (*Îl sărută pe Bebe.*) Prietene, îți mulțumesc!

ELEONORA: Nu înțeleg nimic.

GABI: Mamă, am să-ți explic eu, mai târziu. Eu știu despre ce-i vorba.

ELEONORA: De unde știi?

GABI: Mi-a explicat el. (*Arată spre Bebe.*)

ELEONORA: Apropo, ce căutai el în camera ta?

GABI: Eu l-am invitat, ca să se odihnească. Pe urmă și-a revenit și-am stat de vorbă. Mi-a povestit cum a făcut înconjurul pământului, pe jos. Doamne, ce aventură!

(*Cu tandrețe.*) Povestește-le cum te-ai bătut cu un vultur, în Caracas. Sau cum ai dormit, fără să știi, cu un șarpe în brațe, în Sumatra. Sau cum ai devenit, temporar, căpetenia unui trib de canibali, în Borneo.

ELEONORA: Ai mâncat și dumneata carne de om?

BEBE: Dimpotrivă, i-am transformat pe ei în vegetarieni.

Făcuseră o adevărată pasiune pentru salata de lăptuci.

ELEONORA: Dar, pentru ce faci dumneata aceste călătorii? Ce vrei să demonstrezi, cu ele?

BEBE: Într-adevăr, vreau să fac o demonstrație. O pledoarie pentru întoarcerea omului la mersul pe jos. Pentru apropierea de natură, de animale și de celelalte viețuitoare. Ați dormit vreodată o noapte în iarbă, udat de rouă și îngânat de greieri? Înseamnă că n-ați cunoscut una dintre cele mai curate bucurii ale vieții. Ați fost vreodată prieten, pe viață și pe moarte, cu un animal? În Sahara am găsit un leu muribund, bătrân. Am asistat la delirul și la agonia lui, i-am dat apă și hrană. Iar el mi-a dăruit, în schimb, cea mai blândă și curată privire, o privire pe care n-am s-o pot uita niciodată.

GABI: Ce n-aș da să pot mângâia și eu un leu!

BEBE: Merg pe jos pentru că vreau să cunosc bine pământul. E o planetă minunată, tânără, plină de vigoare și de efervescență, cu o incomensurabilă cantitate de viață în ea.

GABI: Vrea să scrie o carte: „Pământul, măsurat cu pasul”.

BEBE (*avântat și fanatic*): Merg pe jos, pentru ca lumea să-și aducă aminte de propriile ei picioare. Că e obligată să și le folosească, pentru a nu rămâne, într-o zi, oloagă! Asta e demonstrația mea!

ELEONORA: Și, cand ai să te întorci?

BEBE: Peste patru ani și ceva.

ELEONORA: Atât de mult durează?

GABI: Eu am să te aștept, dragul meu!

BEBE: Într-adevăr?

ELEONORA: Pe cine să aștepți?

GABI: Pe el. Peste patru ani, după ce va înconjura pentru a doua oară pământul, vom fi împreună. Așa ne-am decis. Dacă aș avea putere, aș pleca și eu cu el. Dar am să-l aștept. (*În șoaptă.*) Mamă, cred că am înțeles ce e fiorul dragostei. E altceva decât ceea ce se spune în artă și în literatură. (*Către Bebe.*) Nici nu-ți închipui cât de mult am să mă gândesc da tine și ce demonstrație grozavă am să fac, în favoarea fidelității feminine.

BEBE: O viață, dacă nu e o demonstrație în slujba unui adevăr, nu are rost să fie trăită.

GABI: Te rog să-mi scrii în fiecare zi.

BEBE: Firește. Am să-ți povestesc tot ce trăiesc, clipă de clipă. (*Își ia bagajele în spinare.*) Eu am să plec. Am pierdut aproape o oră din drum. Cu bine! La revedere, peste patru ani, trei luni și zece zile!

GABI: La revedere, dragul meu! Să te întorci sănătos.

(Bebe întinde mina pentru arși lua la revedere. Nimeni nu are curajul să-i răspundă la gest, în afară de Gabi. Bebe pleacă. Toți îl urmăresc în tăcere.)

ELEONORA: Ai să-l aștepți atâta vreme?

GABI: Bineînțeles, mamă. Din moment ce vreau să fac o demonstrație. Dacă e nevoie, pot să-l aștept și mai mult. În timpul cruciadelor, logodnicele își așteptau vitejii și câte douăzeci de ani. Am să-l aștept oricât. E cel mai minunat om pe care l-am cunoscut până acum. Îl iubesc.

ELEONORA (*îngrijorată*): Tu nu ești normală.

GABI: Ba da, mamă. Starea noastră normală e doar atunci când suntem îndrăgostiți. În restul timpului, trăim amorțiți...

(Sună telefonul.)

GICU: Da, eu sunt. De unde? De la Televiziune? Și, ce doriți? Un interviu?! (*Către Eleonora.*) Vor un interviu. (*La telefon.*) În ce problemă? Cu flota istorică... Da, și cu teatrul lacustru. Și cu muzeul subacvatic. Desigur, am toate schemele și toate planurile... Deși, poate că ar trebui să păstrăm secretul... Să nu avem probleme cu străinătatea. Mă rog, dacă aveți aprobare... Vă aștept. (*Închide. Apoi se așază.*) Grozavă răsturnare de situație. (*Către Eleonora.*) Dă-mi ceva să mănânc. Mi s-a făcut foame.

(Eleonora și Gabi ies spre bucătărie. Intră Popovici.)

POPOVICI (*furtunos*): Eu nu mai înțeleg nimic. Soția mea a declarat tovarășului Gripcă de la Cadre că n-a fost cu dumneavoastră. Că totul n-a fost decât un alibi. Ce înseamnă asta?

GICU: Alibiul e o acoperire.

POPOVICI: Asta știu. Nu știu adevărul. Cu cine a fost în parc? (*Plângăreț.*) Mi-a spus că, dacă insist să aflu adevărul, divorțează de mine. Or, eu nu doresc să mă despart de ea.

GICU: Cred că e bine să vă descurcați singuri. Nu e bine să implicați atâta lume într-o afacere atât de intimă.

POPOVICI: Aveți dreptate. Bună ziua.

(*Iese. În curte apare Bubulac, urmat de Femeie.*)

BUBULAC: Deci, ne-am înțeles: intrați și-i dați drumul. Fără nici un fel de introducere. Eu sunt aici.

(*Femeia intră fără să mai sune.*)

FEMEIA: Bună ziua.

GICU: Bună ziua.

FEMEIA: Nu mă cunoașteți, nu vă cunosc, am venit să vă declar că fiica dumneavoastră este fiica mea.

BUBULAC (*afară, de unde ascultă*): Hai, că l-a dărmătat, cu asta. Face apoplexie.

GICU (*calm*): Vă referiți la fiica mea, Gabi?

FEMEIA: Da. Dumneavoastră nu știți, desigur, dar soția dumneavoastră a luat acest copil de la mine.

GICU: Cum să nu știu?! Știu din prima zi. Ea nu mi-a spus nimic, a vrut să mă cruțe, dar eu știam botul.

FEMEIA: Știați?!

BUBULAC (*uluit*): Știa! Extraordinar!

GICU: La rândul meu, nu i-am spus nimic soției. Am cruțat-o. Amândoi iubim acest copil mai mult decât dacă ar fi fost al nostru. Dar, dumneavoastră, ce doriți? De ce ați apărut tocmai acum, după douăzeci de ani? V-a apucat dorul de ea?

FEMEIA (*tulburată*): Să vă spun: eu n-am mai avut alți copii. Și, atunci, am înfiat și eu un copil. Un băiat, care, acum, are aproape optsprezece ani și care e puțin cam ștrengar. Eu, ca femeie singură, nu mă pot ocupa de educația lui, nu mă ascultă, e foarte obraznic.

GICU: Și?

FEMEIA: Nu vreți să mi-o dați pe Gabi înapoi și să vă dau acest băiat în schimb?

GICU: Dumneavoastră uitați un amănunt: că acești copii sunt majori, acum, și că nu mai decidem noi, în locul lor.

FEMEIA: Desigur, aveți dreptate. Propunerea mea, poate, vi se pare absurdă, și chiar așa și e... Vă rog să mă scuzați. N-am să vă mai deranjez. Pot s-o văd pe Gabi, o clipă? În prezența dumneavoastră. N-am să-i spun nimic.

GICU: Bineînțeles. (*Strigă spre bucătărie.*) Gabi!

GABI: De ce m-ai strigat, tati?

GICU: Gabi, uite, dânsa spune că e mama ta adevărată.

GABI: A venit și la facultate, s-a repezit își m-a sărutat. N-

am înțeles nimic.

FEMEIA (*către Gabi*): Spune-mi: ai sub cotul stâng o aluniță? O măslinuță?

GABI (*îi arată*): Nu. Și nici la dreapta.

FEMELA (*descumpănită*): Atunci, s-ar putea să fie o confuzie. (*Către Gicu.*) Unde a fost născută fata? La „Polizu”?

GICU: Nu, la „Filantropia”.

FEMEIA: Atunci, vă rog să mă scuzați. Vă urez sănătate. (*Pleacă. Afară o așteaptă Bubulac.*) Dom’le, e o confuzie. (*Pleacă.*)

BUBULAC: Ce păcat... Aș fi vrut să-i distrug.

GICU (*vine la fereastră*): Bubulac, de ce ești așa de triat?

BUBULAC: Mă gândeam.

GICU: Știi că problema cu accidentul s-a rezolvat?

BUBULAC: Știu.

GICU: Dar nu mai fi trist.

BUBULAC: Știți la ce mă gândeam? Eu sunt ceea ce se cheamă un om rău. Adică, nu propriu-zis, rău. Sunt un om mărunț și meschin, plin de defecte. Adică, imoral și amoral. Dar nimeni nu știe cât de sincer aspir eu spre puritate. Cât de mult doresc eu să devin bun. Odată, când am luat mită un calup de Kent, am plâns de rușine până după miezul nopții. Fumam, plângeam și mă întrebam: de ce? de re? de re? Tare mult aș vrea să mă îndrept. Mă puteți ajuta?

GICU: Da, dar nu știu cum.

BUBULAC: Eventual, aș vrea să urmez un exemplu. Nu știți, de pildă, un film, o curte, o piesă de teatru în care un ticălos se transformă în bine, ca să mi-o recomandați și mie? Eu sunt cam incult.

GICU: Am să mă interesez.

BUBULAC (*cu lacrimi în ochi*): Mulțumesc.

(*Intra în casă, tulburat. Apare Gripcă, vizibil năucit.*)

GRIPCĂ (către Gicu); Dragă, tu ți-ai bătut joc de mine? Mi-ai făcut o farsă?

GICU: De ce?

GRIPCĂ: La primărie m-au luat peste picior, iar la miliție m-au amendat pentru informație falsă. Nu mai înțeleg nimic. (*Supărat.*) Te rog, dă-mi dosarul înapoi.

GICU: Da. Imediat. Nu înainte, însă, de a da o declarație. (*Scrive pe o foaie de hârtie*): „Subsemnatul Gheorghe Cruescu declar că azi, trei a patra, anul curent, am săvârșit o faptă detestabilă, încercând să-mi găsesc un alibi... Nimic mai josnic, pentru un om...” Cum să zic aici?

BUBULAC (*specialist*): Conștient.

GICU: Exact. „Conștient... decât să-și caute o falsă acoperire pentru o faptă rea”. Gripcă, asta e o piesă excelentă pentru dosar. (Îi dă dosarul.)

GRIPCĂ (*strânge dosarul la piept, ca pe un copil*): Mulțumesc. În sfârșit, o să aflu eu exact despre ce e vorba. Sper că nu lipsește nimic?

GICU: Ai cuvântul meu de onoare.

GRIPCĂ: Perfect. La revedere! (*Vrea să plece.*)

GICU: Când ziceai că vrei să te faci poștaș voluntar?

GRIPCĂ: Peste doi ani.

GICU: Promite-mi că prima telegramă fericită ai să mi-o aduci mie.

GRIPCĂ: Îți promit. (*Iese în curte, unde se întâlnește cu o poștăriță.*) Pe cine căutați?

POȘTĂRIȚĂ: Cruceau. O telegramă.

GRIPCĂ (*i-o smulge din mână*): Ia să vedem. (*O citește, înfrigurat, apoi strigă.*) Crucerule, o veste bună! (*Îi dă telegrama, pe fereastră.*)

GICU (*citește*): „Cu fiecare pas, te iubesc mai mult”. Nu e pentru mine. E pentru fiica, mea. Gabi! Ai o telegramă.

GABI (*o citește și strigă, fericită*): Mamă, mă anunță că a făcut deja primii o mie de pași și că, deja, mă iubește de o mie de ori mai mult!

ELEONORA (*apare din bucătărie, speriată*): Ce s-a
întâmplat?

GICU: Nimic. Totul e în regulă.

---- COPTINA ----